

БОРБА®

MONASTERY "SV. PREOBRAJENIE"-TIRNOVO

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1988

† 16 априль 1925 †

Атентатът въ катедралния храм "Св. Недѣля" олицетворява най-добре българската комунистическа партия, нейнитѣ цели, начини на действие и противонароденъ характеръ

ЕДНА МАЛКА ЧАСТЪ ОТЪ ЖЕРТВИТЪ НА АТЕНТАТА ВЪ КАТЕДРАЛАТА „СВ. НЕДѢЛЯ“

ген. ген. К. Георгиевъ, нар. издателят на "Звезда" и "Борба", а също и редакторът на "Борба", при изрешаването му да бъде обвинен в кражба на български документи от ордена на катедралата "Св. Недѣля" кабулеи единъ арменъ и италианецъ на сцената разстрѣляванъ български оръдия

ген. ген. Г. Г. Г.

ген. ген. С. С.

ген. ген. М. М.

ген. ген. К. К.

ген. ген. С. С.

ген. ген. Н. Н.

ген. ген. Г. Г.

ген. ген. С. С.

ген. ген. М. М.

ген. ген. С. С.

ген. ген. С. С.

ген. ген. Н. Н.

ген. ген. А. А.

ген. ген. С. С.

ген. ген. М. М.

ген. ген. И. И.

ген. ген. С. С.

ген. ген. С. С.

ген. ген. Н. Н.

ген. ген. Г. Г.

ген. ген. М. М.

ген. ген. С. С.

ген. ген. С. С.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
 † Д-ръ Георги Паприновъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
 Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 37, брой 1.

Ннишна деветдесетъ и осма

Януарий 1988

Промънитъ въ тактиката на съпротивата

Д-ръ Николай Г. Алтънковъ
 Председателъ на Б.Н.Ф.

Съпротивата на българския народъ срещу комунистическитъ подтисници премина презъ нѣколко етапа. Саморазправата въ първитъ петъ години следъ 9.IX. 1944 год. предизвика яростната и неудържима въоръжена борба на нашитъ патриоти. Актоветъ на национализацията отъ декемврий 1949 г. и насилственото коопериране на земята бѣ знакъ на спонтанни и масови прояви на съпротива -- придружена съ насилие -- която продължи поне до 1961 год. Отъ тогава до 1983 последва сравнително затишие. Днесъ положението е промънено.

Методитъ на борбата се преливатъ: така напримъръ горянитъ - въоръженитъ предни отряди на българския национализъмъ - се подвизаваха и владѣха части отъ Балкана чакъ до 1954 г., селскитъ бунтове и актове на насилие съпровождаха живота на село и следъ 1960-тѣ години, а въоръжени акции отъ страна на малцинствата - все насочени противъ режима - не бѣха стихвали за минута до тѣхното съсредоточаване и масово избухване напоследъкъ.

Причинитъ за съпротивата сж известни: недоволството на народа отъ групата щайкаджии, професионални шпиони и чужди агенти, които сж го яхнали и продължаватъ да го експлоатиратъ отъ 43 години насамъ. Поводитъ за пораждането на една или друга форма на съпротива, както и за активизирането на отдѣлни групи, бѣха и продължаватъ да бждатъ различни. Така напримъръ,

ренегатството на режима по отношение на Македония отдѣли даже и малцинството намиращи се македонци, които преди 9-ти септемврий можаха да бждатъ зальгвани съ праздни обещания и схеми на класова борба.

Религиознитъ преследвания, кулминирани въ съдебното убийство на водачитъ на католицизма у насъ презъ 1951 г. и присъдитъ срещу протестантскитъ пастори - прояви, които по участъ, ако не и по милостъ сблизиха православието съ съперничашитъ му религии - отежиха положението на управляващитъ, които бѣха вече компроментирани предъ националната ни църква съ приетането на диктатитъ отъ Москва за българската екзархия и преследванията на върущитъ, както и дейността имъ противъ мохамеданскитъ малцинства и религия. Евреитъ, спасени отъ народа ни презъ военнитъ години, бѣха за щастие изселени, когато отношението на комуниститъ къмъ новата имъ държава не закъсна да следва зигзагитъ имъ отъ Истока. И до сега България не поддържа дипломатически отношения съ Израелъ !

Селянитъ се увърнаха на практика, че заблудитъ на преддеветосептемврийскитъ комунисти сж били само примамка за лековърнитъ. Съ иззета земя, стока и имущество българския селянинъ за първи пжтъ въ живота си се превърна въ класова категория: сжщински пролетариатъ, безъ корень, семе и плодъ.

Работниците загубиха придобивките на които се радваха и се присъединиха към обезземлената маса на новосъздадените селски пролетарии. Дребните занаятчии, еснафи и търговци тръбваше да изпитат върха на комунистическото копие, тъй като по липса на други те тръбваше да играят ролята на капиталистическата класа.

Интелектуалците бяха заробени -- насилствено или чрез корупция -- и оставиха народа без духовни и морални водачи, без прецедент в историята ни. Скоро порока на властта, продадена в интерес на чужди, проникна и всрѣд управляващите. Смѣло може да се каже, че днес нѣма българи, които да продължават да върват на басните на комунизма, макар че има още и то не малко, които сѣ готови да служат на когото и да било за свои собствени интереси.

Всичко това накара народа да се вдигне сѣ оръжие в рѣка още от първите дни след 9. септември 1944, а след това да продължи неуморно и по къртовски борбата сѣ други методи. След привидното затихне от 70-те години -- които бяха свидетел на появяването на различни нови форми на съпротива и на голѣмия брой българи принудени да напуснат Родината си -- дойдоха 80-те години и сѣ тях последните и сега вече много сериозни проблеми за режима.

Три сѣ главните причини за последните прояви на съпротива: окончателното затъване на софийските бандини в блатото на международна корупция, саботажи, тероризъм и търговия сѣ опиати -- короновано сѣ случая Антонов в Рим и последвалите обвинения против ѣлокупния ни народ, и общество; безсмислената, глупава, незаслужена и престѣпна акция против мирните български мюсюлмани, и накрая, украинското нещастие: злокобните облаци, праха и утайката на Чернобил.

Ако до преди нѣколко години още можеш да се намѣрят единици, които да защищават правителството и неговите прояви в международното поле, уличаването на българи в престѣпния атентат срещу папата бѣше достатъчно да ги накара да замлъкнат. Освобождаването на Антонов по технически причини не убеди никой в невинността му, но показа и на последния наивник в България следата към Русия и КБ. Може би за да отвличат вниманието на народа, макар и по причини още неиз-

вестни, дойде и терористичния акт против турското малцинство и против всички дори и помаците, които винаги се смѣтаха за българи, макар сѣ ислямски имена. Кой измисли тая простотия и защо още продължава сѣ въпроси, които сѣ преследват вдъхновителите им дълго време след като комунизма изчезне. Важно за момента е, че това сложи началото на нови, въоръжени акции против режима, свързани сѣ свидни жертви и нови репресалии, които от своя страна предизвикват прояви на насилие и произвол.

Качулката -- в действително и преносно значение -- бѣ поставена от голѣмия брат в резултат на фиаското му в Чернобил. Без да се спираме на дискредитирането на властта, липсата на сведения, фактически данни и уведомяване на заинтересованите, действителната пакост и пораженията от това неимоверно силно излъчване в Украйна показаха релефно най-големата слабост на режима: страха му, неговата неувѣреност и готовността му да отстъпи при натиск.

Тия три съвременни явления доведоха на дневен ред новия етап в съпротивата. Неговите характеристики: п ъ р в о , и това което вбесява комунистите, е въоръжената борба, изразяваща се в поредица от атентати, саботажи, палежи и вдигане в въздуха на обекти от военно и индустриално значение. Невъзможно е да се хвърли вината на чужди агенти и саботьори изпратени от съседите на България, а фантома на международния империализъм е вече изтърканъ. Режимът реагира отначало сѣ мълчание, след това сѣ репресалии, съобщения за процеси и екзекуции и закани за разправа. Сѣ кого? Сѣ ѣлия народ? В т о р о , свеждащо стопанството до още по-ниска степен на развитие и водещо до по-нататъшно относително и абсолютно снижаване на стандарта на живот е униинето, цинизма и пакостните трудови навици, които се оформяват. Повсемѣстната корупция, която не дава възможност на действително способните за издигане -- и пречи за обновлението на кадрите -- сполучва да скара българските трудящи се сѣ работата им, насочвайки ги към дейност, която в последна степен сѣ съумѣ да отслаби режима още повече. Т р е т о , засилването на религиозните чувства и настроения, особено всрѣд младежта -- въпрѣки, и понекога против старанията на духовния ни

продай се на дявола елитъ -- замѣства много успѣшно и съ пълно право многогодишните опити за насаждане на противонационални тежнения. Дългъ е на църквата сега да използва тия настроения и да ги насочи въ полза на общонародната борба. Ч е т в ъ р т о, брожението всрѣдъ софийската върхушка и недоволството на мнозинството отъ управляващите отъ Тодоръ Живковъ не вѣщае добре за никой освенъ за насъ и българските интереси. Неумението на Живковъ да управлява -- освенъ въ полза на Москва и на собственото си семейство -- отдавна известно и осъзнато, но сега ставащо ясно и на господата комунисти отъ Ц.К., съчетано съ бруталните му методи на манипулация и корупция, сж съумѣли да отвратятъ голѣма частъ отъ колегите му. Отъ тукъ до следващата крачка -- неговото замѣстване, не е далечъ. Дано тя да бѣде въ крайна полза на България. П е т о, старите и изпитани методи на пасивна съпротива: вицове, присмѣхъ на режима и широко изразено недовѣрие, сега сж засилени съ въвеждането на прийоми отъ страна на режима които на пръвъ погледъ иматъ за целъ прокарването на по-строга отчетностъ въ стопанството и внедряване на нови начини за подбор на кадри, чрезъ конкурси и т.н. но които въ края на краищата не могатъ да не доведатъ до по-голѣма корупция поради невъзможността да бѣдат приложени. Новото изобретение за "голѣмата" и "малката" правда кристализира въ формата на доктрина на продажността и злоупотрѣбата съ истината. Крышкането и отсъствието отъ работа, хайлазуването, кражбите и измамите въ индустрията, селското стопанство и занаятите се засилватъ и изглежда, че нѣма сила, която да може да ги спре.

Новия етапъ на съпротивата е многозначителенъ. Той поставя сериозни задачи

предъ всички. Възможно е да сме свидетели на началото на края. Той може би нѣма да дойде веднага, или въ резултатъ на революция. Вѣроятнo е да се оформи като процесъ, който да доведе първо до отстраняването на Живковъ и замѣстването му съ поредица некомпетентни или импотентни политически водачи /чешкия вариантъ/. Следъ известно време това може да даде възможностъ за действително участие на нацията въ решаване на сждбините си /Полша/.

Нашите съмишленици въ България ще оглавятъ борбата за свобода, обаче нашъ дългъ е да имъ помогнемъ отъ тукъ. Усилията на комунистите да убедятъ емиграцията или западната общественостъ, че нѣма съществена разлика между Запада и тяхъ трѣбва да се посрѣщатъ съ внимателна, добре съобразена, координирана и целенасочена тактика на разобличение, съпротива и последователно настѣпление. Тѣхните погълзновения въ църкви, културни дружества, българо-чужди общини, емигрантски организации и т.н. трѣбва да се отблъскватъ веднага и всѣки комунистически опитъ за проникване между насъ да предизвиква бърза и силна реакция. Не трѣбва да странимъ отъ акции и действие, а напротивъ, да ги предизвикваме и прокарваме до край. Не бива да се оставя нито единъ български комунистъ, юждето и да се намира -- въ България или въ чужбина -- безъ да му се помогне да види нищетата на своите господари. Ако въпрѣки нашата помощъ, той все още се обявява противъ народа си не бива да се сърди на неговата реакция. Наредъ съ това трѣбва да сторимъ всичко възможно да отдѣляме името на България отъ това на днешния режимъ. Нека всѣки помисли и направи по нѣщо, за да можемъ съ общи усилия да помогнемъ въ борбата на братята ни въ Родината и облекчимъ участието имъ.

☆

Четиридесетъ години Български Националенъ Фронтъ

Двадесетиятъ Двугодишенъ Конгресъ на Б.Н.Ф. ще се състои презъ мартъ 1988 въ Ню Йоркъ

На 5 и 6 мартъ 1988 год. въ Ню Йоркъ ще се състои двадесетия двугодишенъ конгресъ на Б.Н.Ф. и ще се чествува Четиридесетата годишнина отъ основаването на Българския Националенъ Фронтъ, заедно съ традиционното чествуване Деня на Освобождението. На Конгреса се очаква да взематъ участие делегати отъ клоновете на Б.Н.Ф. въ Съединените Щати, Канада, Южна Америка, Европа и Австралия. Официални представители на Американския Парламентъ и на организациите на поробените отъ комунизма народи ще присъствуватъ. Организационния комитетъ взема всички мърки конгреса и тържествата да бѣдатъ изнесени съ успѣхъ.

ИСТОРИЯТА СЕ ПОВТАРЯ

1909 г. **Стефанъ Стамболовъ**
и
НОВЕЙШАТА НИ ИСТОРИЯ

Цитати и допълнения

Каравеловъ и Славейковъ тръгнаха за Свищовъ, но, посрѣщнати отъ една бѣсна тълпа още на скелето и заплашени съ убийство, тѣ, влѣзнаха отново въ сжщия параходъ и излѣзнаха на Гюргево, защото и въ Русчукъ на скелето ги посрѣшна сжщо такава тълпа. Чуждестраннитѣ консули въ Русчукъ, които бѣха очевидци на тая грозна сцена, въ която двама бивши български министри се посрѣщаха съ такъвъ дивъ ревъ и не имъ се позволяваше да излѣзнатъ изъ парахода — се погнусиха, и единъ — английскитъ именно г. Далзелъ, бѣ казалъ: *дивашка нация!* Както ще видимъ тоя епитетъ нашата нация бѣ злочеста да чуе още два пжти: на 9 Августъ 1886 г. и на 3 Юлий 1895 год.

А ПО КЪСНО ВЪ 1944, 1945, 1946...

Правилно ли е наречена българската нация дивашка? Ние отблъскаваме това съ най-силенъ протестъ. Нашата нация, както и всѣка друга, има своя *тълпа* има и своя *народъ*. Тълпата е *утайката* на нацията, и тя лежи на дъното на общественото корито; народътъ е повърхността, оня слой, който тече, движи се и носи благодатъ на всѣкжде. Може да се разклати и *народътъ*, а може да се разклати и тълпата, *Народътъ* се разклаща отъ високи и велики пориви и тогава той извършва епохални събития. *Тълпата*, или утайката се разклаща отъ вихри и покрива отечеството съ опустошения, разорения или срамъ.

Народътъ върви следъ великитѣ гении на нацията, а тълпата — върви и се въодушевява отъ най-низко пробни егоисти и демагози.

Презъ последнитѣ тридесетъ години ние бѣхме свидетели на нѣколко вълнения на *народа*, а така сжщо и на нѣколко — на *тълпата*, или *утайката*,

... КОЯТО ВЗЕ ВЛАСТЪТА НА 9 СЕПТЕМВРИЙ

Б
Е
З
П
О
Г
Р
Ѣ
Ш
Н
И
Я

б
Ъ
Л
Г
А
Р
С
К
И

П
О
Л
И
Т
И
К
Ъ

ПОРЕДНИТЪ "НОВИ" ИКОНОМИЧЕСКИ ПРЕОБРАЗОВАНИЯ ВЪ А. Р. БЪЛГАРИЯ

Въ края на месецъ юлий т.г. въ резиденция "Бояна" – София се състоя двудневен пленумъ на ЦК на БКП. Сяко както Априлския пленумъ отъ 1956 г., този пленумъ има претенцията да бѣде нареченъ "исторически". На него бѣха обсъдени основнитѣ положения за по нататъшното изграждане на социализма въ България. Споредъ комунистическата преса, юлскиятъ пленумъ на БКП от 1987 година ще изиграе "революционна роля" въ "коренното" обновяване на социалистическото общество и "промѣняне" на досегашната политика на партията по отношение на икономическото развитие на страната.

Въ какво по-точно ще се изразяватъ тѣзи обновления и промѣни ?

На първо мѣсто се поставя въпроса за възприемане на новъ Български моделъ на изграждането на социализма. Довчера партийнитѣ лидери начело съ Тодоръ Живковъ, следвани отъ научнитѣ кадри по политическа икономия, казваха, че социализма има само единъ моделъ – съветския и че всѣкакви отклонения отъ него представляватъ опити за ревизиониране на Марксистко-Ленинското учение и умаловажаване рѣководната роля и влияние на СССР върху свѣтовния революционенъ процесъ. Сжитѣ тѣзи хора, пакъ начело съ Живковъ, днесъ безъ капчица угризение на съвестта заявяватъ, че "Социализмътъ по сжщността си като общество е единственъ, а моделитѣ на тази сжщностъ могатъ да бѣдатъ много и различни".

Въ своята безочливостъ комуниститѣ стигнаха до тамъ да твърдятъ, че въ България изграждането на новия моделъ социализмъ е започнато веднага следъ Априлския пленумъ на БКП отъ 1956, подъ "вещото" рѣководство на Т. Живковъ.

Всички тѣ твърде бързо забравиха, че презъ цѣлия този периодъ, отъ 1956 г. до наше време, винаги сж били за Съветския моделъ и нѣщо по-вече, никога не бѣха признавали сжществуването на Албански, Китайски, Югославски или нѣкой другъ моделъ социализмъ. Тѣзи страни, които се опитваха да изградятъ свой моделъ, бѣха анатемосвани и обявявани за най-големитѣ врагове на СССР и социализма. Рѣководителитѣ имъ бѣха наричани "ревизионисти", "догматици", "сектанти", "еклектици", "прагматици" и

какво ли не още. Българскитѣ комунисти бѣха сръдъ тѣзи, които най-ревностно критикуваха пазарния социализмъ на чехословашкия икономистъ Ота Шикъ отъ 1968 г. и покъсно унгарския прагматиченъ социализмъ отъ 1975 г. Днесъ тѣ изведнажъ се превърнаха едва ли не пионери въ тази областъ, защитавайки правото на всѣка социалистическа страна да се развива по свой собственъ пѣтъ, съобразенъ съ националнитѣ особености.

На второ мѣсто на пленума се постави въпроса за ревизиране на Икономическата теория за социализма. Само до вчера политико-икономическитѣ проблеми на социализма бѣха забранена зона за изследване.

Всички учебници, книги и др. публикации по политическа икономия бѣха буквалень преводъ отъ руски езикъ и тѣ задължително трѣбваше да се използватъ отъ българскитѣ студенти и научни работници. Никой не смѣеше, а и нѣмаше право да подлага на съмнение или да измѣня политико-икономическата теория на социализма.

Всѣкакви промѣни, ако въобще може да се говори за промѣни, въ икономическата политика на БКП се извършваха подъ строгия надзоръ на КПСС. Тѣзи "промѣни" винаги се извършваха, или по-точно започваше да се говори, че ще се извършатъ, следъ нѣкой пленумъ или конгресъ на КПСС. По тоза начинъ управляващата върхушка въ България солидно се застраховаше срещу евентуални свои грѣшки или недомислия, които можеха да подложатъ на съмнение нейната върностъ къмъ КПСС. И този пѣтъ Юлския пленумъ на БКП се състоя следъ XXVII-мия конгресъ и Юлския пленумъ на КПСС. Сигурно е че и този пѣтъ часовницитѣ сж били свѣрени съ Съветскитѣ, но въ интересъ на истината може да се каже, че БКП сега проявява малко по-гольма смѣлостъ. Тя не изчаква да види какви ще бѣдатъ първитѣ резултати отъ направенитѣ промѣни въ СССР, а бърза да заяви на всеослушание, че въ икономическата теория неправилно бѣха отричани редица закономерности, сръдъ които законата за стоинността и свързанитѣ съ него стоково-парични отношения, неправилно се е третиралъ въпроса за собствеността и

свързанитъ съ него лични и обществени интереси и т.н.

Колко тонове хартия бѣше изписана въ близкото минало, за да се докаже, че законътъ за стойността е типиченъ само за капитализма, че социалистическото ценообразуване не бива да се съобразява съ търсенето и предлагането на стокитъ, а съ интереситъ на държавата, че дребната частна собственостъ ражда експлоатация и оттамъ капитализъмъ и т.н. Цитираха се мисли на Марксъ, Енгелсъ и Ленинъ, дори по тѣзи въпроси вземаха отношенте и първитъ секретари на комунистическитъ партии, разбира се и Тодоръ Живковъ. Сега всички тѣзи твърдения се забравиха и се объяви, че Марксистко-Ленинската теория вслѣдностъ винаги е била за действието на закона на стойността, че нѣма нищо страшно отъ частна собственостъ, че прѣкомърния централизъмъ при ценообразуването нанася вреда на народното стопанство и т.н. Споредъ сегашнитъ глашатаи на "новитъ преобразования", става въпросъ не за отричане на социалистическата политическа икономика като наука, а за ново виждане и тълкуване постановкитъ на класицитъ на социализма и комунизма.

На трето мѣсто на пленума се постави и въпроса за самоуправлението на стопанскитъ организации, предприятия и трудови колективи.

До вчера се казваше, че централизираното планиране и управление е най-голтмото предимство на социализма; днесъ се твърди точно обратното, че най-слабото му звено е прекомърно голтмия централизъмъ въ управлението, който сптвалъ инициативността и прогреса. Тълкуването на Марксистко-Ленинското учение за демократическия централизъмъ изведнажъ се завъртя на 180°, за да се твърди, че досега е липсвалъ демократизма въ централизираното управление и че отъ сега нататкъ ударението ще се премѣсти отъ административнитъ къмъ икономическитъ методи на управление.

Не на последно мѣсто се поставя и въпроса за ржководната роля на БКП въ изграждането на новия моделъ на социализма. Звучи твърде любопитно становището, че партията трѣбва да се освободи отъ несвойствени за нея функции, каквито бѣха производствено-икономическитъ и да се занимава изключително с идейно-политически.

Забравиха се постановкитъ за единството на икономическитъ и политическитъ

проблеми на държавата. Преди се твърдѣше, че икономическитъ проблеми въ обществото сж поредени отъ политическитъ и, че тѣ не могатъ да съществуватъ самостоятелно, откъснати едни отъ други. Самото наименование на науката "Политическа Икономия" имаше за задача да покаже това единство и колкото то е по-здро, многообхватно и конкретно, толкова по-голтми щѣли да бждатъ икономическитъ успѣхи на социалистическата държава.

Сега на пленума се изтъкна, че това единство може да бжде отчасти нарушено! БКП ще има задачата да опредѣля само генералнитъ насоки на социално-икономическото развитие на страната, а самоуправлявацитъ се организации щѣли да иматъ пълното право и свободата сами да опредѣлятъ пжтищата, срѣдствата и методитъ, чрезъ които могатъ да изпълнятъ генералната линия на партията.

Това сж въ общи линии въпроситъ, които бѣха третираны на тазгодишния юлски пленумъ на БКП. Винаги когато се предприема "усъвършенствуване" на икономическия механизъмъ, ржководителитъ на БКП дебело подчертаватъ, че това е направено въ унисонъ съ постановкитъ на Марксистко-Ленинската идеология. Тѣ знаятъ много добре, че тѣзи постановки винаги сж се разминавали и ще продължаватъ да се разминаватъ съ изискванията на живота. Ржководителитъ на БКП обаче знаятъ още, че една партия може да бжде на властъ само тогава, когато има идеология, макаръ и утопична, въ името на която може да се управлява и защитава властѣта.

Ето защо както много пжти преди това, така и сега Тодоръ Живковъ и компанията му не забравиха да се позоватъ на Марксистко-Ленинската теория, само че този пжтъ тя е използвана да се защитятъ точно противоположни становища. Може да се каже, че манипулирането на общественото съзнание е навлѣзло въ нова фаза. До сега за защита на позицитъ си, комуниститъ използваша точнитъ опредѣления залгнали въ идеологията имъ. Тѣ обаче не можаха да изиграятъ своята роля. Съ всѣка измината година все по-трудно ставаше да се доказва, че социализма се развива успѣшно. Дойде моментъ когато фактитъ станаха толкова очебийни, че нито хвалбитъ, нито лъжитъ можеха да накаратъ хората да повѣрватъ въ него. Единственото спасение стѣ създаването се положение, комуниститъ видѣха въ новото и съвсемъ различно отъ пре-

дишното тълкуване на теоретичните постановки. Сега тѣ казватъ, че наистина Българската икономика изживява кризисенъ периодъ, но това се дължи преди всичко на неправилното прилагане на използване на Марксистко-Ленинската теория. Оправданието е намѣрено, сега може по-спокойно да се говори за неуспѣхитѣ и икономическия упадѣкъ.

Ето нѣкои отъ оценкитѣ на Българската действителностъ, които Тодоръ Живковъ прави въ своето встъпително слово предъ пленума:

1) Отъ Априлския пленумъ 1956 година до днесъ, БКП непрекъснато се опитва да насочи икономиката по интензивенъ пътъ на развитие. Констатацията е, че Българската икономика все още не може да се отскубне отъ примката на екстензивнитѣ фактори.

2) Въпрѣки непрекъснатитѣ "грижи" за развитието на науката, тя все още не се е превърнала въ производителна сила и не може да служи ефективно на социалистическото стопанство.

3) Въпрѣки членството на България въ СИВ, внедряването на НТП (научно-технически прогресъ) е сериозно изостанало отъ обективнитѣ потребности. Въ производството се използватъ безнадеждно остарѣли машини и съоръжения, демодирани производствени и технически структури;

4) Въпрѣки непрестаннитѣ грижи за производство на стоки за народно потребление днесъ българскиятъ народъ изпитва по-вече отъ всѣкога остъръ недостигъ не само на жилища и продукция съ битово предназначения, но липса на най-необходимото за неговото съществуване - храната.

5) Непрекъснато въ България се води борба противъ корупцията, злоупотрѣбата съ властта, разхищенията и безотговорността и т.н., констатацията е, че днесъ въ България тѣзи отрицателни явления и деформации съществуватъ въ размѣри които чувствително накърняватъ жизненитѣ интереси на хората.

6) Независимо отъ непрекъснатата борба за съкращаване на административно управленческия апаратъ, днесъ той е по голѣмъ отъ всѣкога. Бюрократизирането на държавата е взѣло опасни размѣри. Ръководнитѣ кадри не се съобразяватъ съ законитѣ и се поставятъ надъ тѣхъ.

7) Независимо отъ отричането на култа къмъ личността и борбата противъ него, днесъ въ България съществува култъ не само къмъ първия секретаръ на БКП, но и къмъ

нѣкои висши служители на държавата.

Какви сж успѣхитѣ? Конституцията за тѣхъ е твърде неясна и почти не се дава информация. Напримѣръ изтъква се, че отъ 9 септември 1944 България е направила скокове въ икономиката и въ социалната сфера, и въ духовния животъ. Но както се вижда отъ оценкитѣ на Т. Живковъ тѣзи скокове първо не сж никакъ голѣми и второ въ сравнение съ свѣтовното развитие може да се счита, че сж направени въ обратна посока. Никога преди 9. IX. 44 България е нѣмала жилищна криза, никога на пазаря не сж липсвали хранителни продукти, никога не е съществувалъ проблемъ за раждаемостта, България винаги е била най-развитата въ икономическо отношение страна на Балканитѣ докато днесъ е на последно мѣсто и т.н.

Констатациитѣ и критикитѣ които бѣха посочени на Юлския пленумъ, дадоха известна смелостъ на българскитѣ общественици и публицисти да изкажатъ своитѣ впечатления отъ досегашното управление на БКП. Въ вестницитѣ сега може да се прочете за примѣри на некадърно ръководство, случаи на разсипничество въ промишленитѣ предприятия, злоупотрѣбления съ властта и т.н. Въ гр. Етрополе, Сливенъ и др. се събираха подписи на гражданитѣ съ искания за наказание на samozабравили се мѣстни партийни велможи. Все по смѣло започна да се пише за икономическитѣ и социални кризи обхванали българското общество. Изобилствуватъ статии въ които се описватъ проблемитѣ на жилищната криза, недостатъчно производство и снабдяване на пазара съ хранителни и битови стоки, за замърсяването на рѣкитѣ и езерата, за изсичането на горитѣ, за ниската раждаемостъ /една отъ най-нискитѣ въ свѣта/, за кризата въ образователната система, за кризата въ здравеопазването и т.н. Дори въ в-къ Погледъ отъ 20 юлий 1987 докторътъ на икономическитѣ науки Иванъ Ангеловъ писа: - "Ако трѣбва до край да бъдемъ откровенни, става дума за такова отслабване съ което се поставя подъ въпросъ икономическото и политическо оцѣляване на социализма като система. Ни по-вече, ни по-малко".

Наистина ли въ България ще настѣпятъ толкова жадувашитѣ отъ народа промѣни или и това е единъ отъ пореднитѣ блѣфове на Бе-Ка-Пето?

Тодоръ Живковъ е разбралъ, че ако продължава да твърди за нѣкакви икономически успѣхи, ще изпадне въ смѣшно положение. По добре е да се признае, че със-

тоянието е лошо и да се направи поредният опит да се заблуди населението, този път като се критикува неправилното тълкуване на идеологията.

Не е ясно, че след 43 годишно управление, едва днес разбраха, че нѣщо въ идеологията имъ куца.

Виждайки успѣхитѣ на западнитѣ страни, чиито икономики се развиватъ по възходяща линия, комунистическитѣ партии въ това число и БКП се опитватъ да приложатъ нѣкои отъ тѣхнитѣ икономически закони. Половинчатото и ограниченото имъ прилагане, обаче вмѣсто да подобри може още повече да влоши икономическото положение въ България.

Да вземемъ за примѣръ закона за стойността. Какъ той ще действува и ще регулира пълноценно стоково-паричнитѣ отношения, когато все още нѣма ясно разбиране по въпроса за собствеността? Съвсемъ очевиденъ е, че тя не може да бѣде анонимна, ничия, така както я дефиниратъ комунистическитѣ идеолози. Какво се разбира подъ социалистическа или общонародна собственост? Собственостъ, която принадлежи на всички и въ сѣщото време не принадлежи на никого? Именно тази собственост все още взема доминиращо положение въ Българската икономика, докато частната и кооперативна има незначителенъ дялъ. Тогава, какъвъ собственикъ или съсобственикъ е българскиятъ народъ, когато престѣпното посегателство върху социалистическата собственост е взѣло огромни размѣри, когато много отъ ръководителитѣ и партийнитѣ функционери смѣсватъ собствения си джобъ съ държавния, когато години наредъ хората си затварятъ очитѣ предъ разсипничеството и безобразията отъ страхъ да не си навлекатъ умразата на партийнитѣ началници? Кой собственикъ би посегналъ на имуществото си или би наблюдавалъ безучастно какъ то се похабява?

Тогава, за какви промѣни се говори, за каква нова икономическа политика става дума, когато такъвъ важенъ въпросъ като

собствеността все още не е изясненъ? Какъ ще се самоуправляватъ предъ партията, когато срѣдствата за производство ще принадлежатъ на държавата? Какъ ще се регулиратъ ценитѣ на стокитѣ, когато нѣма да бѣдатъ съобразени съ търсенето и предлагането на пазара? За какво обективно ценообразуване се говори, когато държавата ще разполага съ по-голямата частъ отъ произведената продукция и тя ще решава на кого да я предостави за ползуване? Какъ ще се развива и внедрява НТП когато повече отъ 90 % отъ българската икономика е обвързана съ съветската? Какъ ще се използва механизма на конкурентноспособността, когато държавата ще ограничава свободното преминаване на капитали отъ една производствена сфера въ друга и т.н.

Това сж все въпроси, които не търпятъ неточно, неясно или половинчато решение.

Тодоръ Живковъ и компанията му дълги години използваха тактиката: едно да се мисли, друго да се говори и трето да се върши. По този начинъ тѣ замазваха и скриваха до известна степенъ, както необосноваността на извъртанятия въ политиката си, така и неуспѣхитѣ отъ тѣхното ръководство въ продължение на много години. Сега тѣ знаятъ, че съ тактиката на увъртания, изопачаване на истината, префасониране на идеологични постановки, заблуди и пр. трудно може да се управлява държава, чиято икономика е доведена до рѣба на пропастьта и още по-малко народъ който напълно е разбралъ тѣхната некадърностъ и корупираностъ.

Каква ще бѣде следващата стѣпка на БКП за да се задържи на власть, не се знае. Знае се обаче, че сега, повече отъ всякога българскиятъ народъ се нуждае отъ правителство, което да демонстрира единство между мисль и дѣла.

Днесъ на България е необходима истинска промѣна, а не разговори за преустройство.

Проф. Симеонъ Недѣлковъ, Вашингтонъ

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦ ♦♦♦♦ ♦♦♦♦ ♦♦♦♦ ♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Българскиятъ народъ има нужда отъ единъ великъ държавникъ като Стефанъ Стамболовъ, който да се противопостави на рускитѣ посегателства и грабежи.

Русия - вѣчния гробокопачъ на България

ВЪЖЕИГРАЧЪТЪ ВЪ КРЕМЪЛЪ

Споредъ една дефиниция плановото стопанство възнаграждава непроизводителността и наказва постижението.

Социалистическото стопанство по принципъ - все едно дали въ Свободния свѣтъ или подь комунистическа диктатура - създава стопанска мизерия и по този начинъ липса на свобода и то поради една единствена причина - то е изградено на фалшива база.

И наистина, кой съвременникъ, който има усѣтъ за проблемитъ на бъдещето, въ Истока, както и на Западъ, може да бжде въ края на двадесетия вѣкъ социалистъ ?

Споредъ Карлъ Марксъ "капитализмътъ" т.е. свободното стопанство и свободното общество, преживяватъ въ периодични интервали "циклични кризи". Съветскиятъ тоталитаризмъ обаче отъ 70 години насамъ се намира въ перманентна, все повече задълбочаваща се стопанска криза.

Горбачовъ се приготвява съ апломбъ да демонстрира на свѣтовната общественостъ, какъ може да излѣзе отъ омагьосания кръгъ, а именно, така да реформира неговото планово стопанство, че то да стане продуктивно, безъ да измѣни структурата му.

Отъ тази задънена улица съществува само единъ изходъ - пълното премахване на марксихеския тоталитаризмъ, чието общество се намира въ разрѣзъ съ всички инстинкти на човѣшкия родъ.

Горбачовъ не е обаче готовъ да поеме единъ пъкъ, на края на който би се стигнало до ликвидация на напълно пропадналия и негоденъ марксихески тоталитаризмъ.

Истински реформи, напимъръ въ областта на народното стопанство, би трѣвало да промѣнятъ изъ основа структурата на социалистическото планово стопанство. Но по този начинъ марксистко - ленинскиятъ режими биха загубили своя резонъ д'етъръ. Горбачовъ никога не би билъ готовъ да извърши това, първо защото това би довело до края на комунистическата диктатура, която е изградена върху коститъ на около 150 милиона избити невинни хора, и затова "номенклатурата" въ СССР и сателитнитъ страни физически не би могла да преживѣе смѣната на режима. И второ, защото Горбачовъ самиятъ все още върва въ марксихеското месиянско учение. Това впечатление добиваме, като четемъ докладитъ за разговора между английската министъръ-председателка и Горбачовъ; презъ априль 1987 г.

когато госпожа Тачеръ постави съветския диктаторъ на тѣсно съ упрѣка, че Западътъ чака дѣла, а не празни приказки. Михайлъ Горбачовъ не намѣриль другъ отговоръ, освенъ думитъ на Ленинъ, че "социализмътъ превъзхождаль капитализма" ! ?

Оповестенитъ шумно "реформи" на Горбачовъ очевидно сѣ повлияни и отъ експериментитъ на силната личностъ въ Пекингъ, Денгъ Ксиао Пингъ, който премахна колхозната система въ Китай още въ 1978г. и отъ тогава успѣ да удвои земеделското стопанство на Китай, който вече не е принуденъ да ВНАСЯ МИЛИОНИ ТОНОВЕ зърнени храни.

Въпрѣки тѣзи успѣхи Горбачовъ не се решава да имитира примѣра на Денгъ и не би се докосналь до колхозната система въ СССР. Причината може да бжде само следната: вътрешното положение на Съветския Съюзъ е далечъ по-нестабилно отъ колкото въ комунистически Китай. Населението на Китай е хомогенно, докато въ СССР половината отъ населението е отъ не руски произходъ и се чувствува подложено на двойно робство - политическо и национално. Също така и сателитния поясъ представлява значителенъ факторъ на нестабилностъ, затова отстъпкитъ на Горбачовъ сѣ НЕВЪЗМОЖНИ !

Студентскиятъ безредици въ Китай ще послужатъ за Горбачовъ като предупреждение и доказателство за елементарната истина, че стопанското отпущане неизбѣжно води до бурни желаня за политически либерализмъ.

Мнозина наблюдатели на Западъ предполагагъ, че съветскиятъ управници мислятъ като тѣхъ "прагматично". Напимъръ Горбачовъ искрено желаель да се постигне спогодба между Истока и Запада за "истинско" разоружение, тѣй като той билъ решенъ на всѣка цена да повдигне материалното равнище на съветското население, и това не можело да се осъществи, ако не се намалѣтъ както на Западъ, така също и въ СССР разходитъ за въоружението.

Ние сме убедени, че новото ръководство въ Кремль има съвсемъ други мотиви. Абсолютенъ приоритетъ за него има постигането на капацитетъ на първия ударъ, т.е. възможността да постигне такова съкрушително ядрено и ракетно надмощие, че да е въ състояние съ единъ единственъ ударъ да лиши западнитъ сили, на първо мѣсто Съединенитъ Щати, отъ възможността да нанесатъ също такъвъ съкрушителенъ възмезденъ

ядрeн ударъ. Ние сме убедени, че Съветитѣ никога не ще допуснатъ да се стигне до една ядрена свѣтoвна война. За тѣхъ е сжщественo да добиятъ възможността за първия ударъ - "First strike capability".

Най-важната непосредствена целъ на съветската стратегия е отюжването на Западна Европа отъ Съединенитѣ Щати, за да може Западна Европа да се неутрализира. Съветитѣ се стремятъ да спечелятъ свѣтoвно владичество въ атомния въкъ безъ война.

Благодарение на превъзходящата психологическа война и на податливостта на запада за съветска тактика на заблуждаване и пропаганда за миръ, комунистическото ръководство вече успѣ, въпрѣки стопанското и техническо надмощие на Запада, да добие военно надмощие въ нѣкои отрасли. И тъкмо сега, когато целта на съветското ръководство - постигане на военно надмощие надъ Запада, е почти къмъ осжществяване, Горбачовъ билъ готовъ да задоволи нуждата за консумативни блага на съветското население и да направи обширна акция на истинско разоръжение. Напротивъ Горбачовъ обявява на хората въ съветската орбита, че тѣ трѣбва още повече да стѣгатъ колана си.

Фактически сжществува само една възможностъ да се провѣри дали Горбачовъ наистина има намѣрения да облекчи положението на робитѣ въ двадесетия въкъ задъ желъзната завеса и да постигне "истинското разоръжение": той би трѣбвало да намали най-малко темпото на въоръжението на СССР и да спре поне за известно време свѣтoвната експанзия на съветския империализъмъ.

Виждаме, че отъ страна на Горбачовъ нѣма никакви признаци за подобни намѣрения. Напорътъ на съветския експанзионизъмъ презъ ерата на Горбачовъ не само не се намали, а даже се засили.

Войната въ Афганистанъ въ последнитѣ години стана още по-ожесточена и безжалостна. Но тѣй като афганистанцитѣ - за разлика отъ американцитѣ и западно европейцитѣ - не сж декадентни, тѣ не се ловятъ на плиткитѣ маневри на Горбачовската пропаганда. Въ Ангола съветитѣ засилватъ натиска върху освободителната армия на Савимби. Въ Централна Америка и Южна Америка субверзията на "международната гражданска война" сжщо се засилва.

Единствената разлика между Горбачовъ и неговитѣ предшественици е тази: той е по-ловъкъ и подвиженъ. Неговата офанзива на усмивкитѣ вече носи плодове. Кампанията на Горбачовъ за разоръжение поставя Европа, и особено най-заstraшената западна

страна Федералната република Германия, въ извънредно голѣма опасностъ. Съветската пропаганда както си спомняме, откри една огромна офанзива за да осуети дислоцирането на американскитѣ ракети Пършингъ две и круизъ мисайлсъ въ Западна Европа. Тази кампания не успѣ. Обаче Горбачовъ направи новъ опитъ и този пътъ той има успѣхъ.

Горбачовъ иска да печели време. Една стопанска криза напримѣръ, която би увеличила безработицата въ Западна Европа би улеснила процеса на неутрализацията. Стратегическата целъ на Горбачовъ е да неутрализира Западна Европа и да я подчини безъ война. Бавно, но сигурно съветскиятъ диктаторъ се приближава до тази своя целъ.

БЪЛГАРСКАТА ЛИГА ЗА ПРАВАТА НА ЧОВѢКА

На 26 и 27 септември 1987 година въ гр. Донауешингенъ - Западна Германия се проведе 14-тия редовенъ конгресъ на Българската лига за Правата на Човѣка.

На конгреса присжтствуваха 70 души делегати дошли отъ различни държави на Европа, С.А.Щ. и Израелъ. На 26 септември въ 10 часа сутринта, въ присжтствието на официални германски представители, се откри мраморна плоча, поставена до паметника на извора на рѣка Дунавъ.

Възпоменателната плоча, по случай 14-тия конгресъ на Българската Лига за Правата на Човѣка, е надписана на български, нѣмски, френски и английски езици за да напомня на стотитѣ хиляди туристи, които посещаватъ това мѣсто, че Дунава ще свързва за винаги България съ Европа.

Следъ откриването на плочата, всички присжтстващи се отправиха къмъ Дунава и бѣха хвърлени многобройни букети цвѣтя въ нейнитѣ води съ пожелания тѣ да стигнатъ до нашитѣ поробени братя въ Родината и да имъ кажатъ, че българската емиграция нѣма да ги забрави и ще се бори до последенъ дъхъ за тѣхното освобождение отъ съветския окупаторъ.

Следобѣдъ въ градския салонъ украсенъ съ знамена на България, Западна Германия и на Обединена Европа и много цвѣтя, подъ звуцитѣ на Щуми Марица се откриха заседанията на Конгреса.

На 27, работата на Конгреса продължи до 14 ч. Изказаха се много делегати.

При избора на ново ръководство, делегатитѣ въ пълно единодушие упълномощиха старото ръководство да продължи работата.

Резолюцията бѣ изпратена до всички правителства.

Съобщава д-ръ К. Тодоровъ
Секретаръ-каснеръ на Б.Л.П.Ч.

обесването на георги димитровъ

1968 – Беше два дена преди ДЕВЕТИ септемврий. По всички къшета на градъ Родоземь се суетъха комунисти и потриваха радостно рѣце за идващия "великъ" праздникъ. Иначе това опушено планинско градче пуфкаше подь тежестъта на миньорското напрежение и само бѣваше кълба димь, като че ли оть зорь.

По заповедь на партийния секретарь вече оть цѣла седмица агитпропциитѣ и доброволцитѣ крещѣха по града, бързайки да обкичатъ градчето съ колкото се може погромки лозунги, обградили портретитѣ на Ленинъ и Брежневъ, а тукъ таме и лика на "бай Тошю".

Партийниятъ домъ и денемь и ноцемь бѣ освѣтенъ и се виждаше голѣма възбуденостъ. Никой не казваше причината за това, а партийцитѣ викаха само – "Изненада, другари..."

В центъра на града майстори кофраджии и зидари бѣха вече излѣли цементовия пиедесталъ, оть който стърчеха болтове и повече оть седмица стоеше така да предизвиква насмѣшки у гражданитѣ.

Често пѣти пияни се качваха на пиедестала да иронизиратъ Наполеонъ или "любимия" вождь Ленинъ и накрая го поливатъ съ солена вода...

Времето в тази частъ оть годината бѣ оть хубаво по хубаво. Зеленитѣ листа по дърветата, придаваха пролѣтенъ видь, а не есенъ. Хората едва чакаха да мине празника, за да си починатъ.

Изведнажъ на 8-ми септемврий, късно следь обѣдъ ревна радиото изь града, заповѣдвайки на всички граждани да присъствуватъ на парадното тържество.

Както винаги, така и този пѣтъ населението възкликваше съ подигравки и псувни срещу червеното зло и тръгваше като на заколение. Цѣлия следобѣдъ до късно презь нощта ечеха речи и победни маршове, възхваляващи "великия" Съветски Съюзъ и братята, които сж ни "дали" свобода и култура. Не отсъствуваха и декларациитѣ, че нашиятъ народъ не може да живѣе безь съюза. Хората едва издържаха на познатитѣ циркаджилтъци, речи на партийни секретари, невѣроятни хвалби за грандиозни трудови победи въ всички отрасли, подигравки срещу империалистическия Западъ и заплахи къмь враговетѣ на комунизма. Не закъснѣха цитатитѣ на Ленинъ, мъдритѣ слова на Георги Димитровъ и чудесата станали следь Октомврийската революция.

Въ ранно утро на 9-ти септемврий, радиото засвири бойки комунистически маршове и пакъ подкани хората за парада и откриването на тайнствения паметникъ.

Кой оть любопитство, кой оть страхъ градския площадъ се напълни с народъ и зачакаха търпеливо паметника, който ще имь сервира въ комуниститѣ. Изведнажъ на пиедестала се качи първиятъ секретарь на партията оть града и така ревна, че планината проехтя. Той ни засипа оть хвалебствия за величието на комунизма и благоденствията въ които живѣе днесь българския народъ. Следь като му прегракна гласътъ той слѣзе от пиедестала за да стори мѣсто на кмета, който повтори сжщитѣ слова и пакъ даде думата на първия секретарь, който се провикна още веднажъ, – "Другари, настѣпва момента на изненадата и посочи съ рѣце приближаващитѣ се два камиона. Тѣ спрѣха предь пиедестала и работницитѣ се разшетаха. Крана издигна висока глава, извиси се надь другия камионъ и пусна телено вѣже съ кука. Минаха нѣколко минути въ напрежение и изведнажъ трудовия бригадирь викна: – "вдигај"... Крана започна да тегли нагоре и всички съгледаха статуята на вожда на българския народъ, татко Димитровъ вързанъ за врата, като обесенъ. Кранътъ се завъртѣ въ полукръгъ надь пиедестала и започна леко да спуска статуята надолу. Майсторитѣ се суетѣха, подвикваха и даваха направление, докато Георги Димитровъ доближи пиедестала до болтоветѣ. Мина частъ въ разпавии за фиксиране и намѣстване на статуята, но болтоветѣ не пасваха.

Намѣси се първия секретарь, викна на майсторитѣ, вдигаха и пускаха нѣколко пѣти обесения Георги Димитровъ, клатушкаха го надь събраното множество, но нищо не помогна. Разнесе се смѣхъ, чу се гласъ на шегеджия: – "обесихте вожда, брей..."

Партийния секретарь отново се провикна: – не може да влѣзе... дупкитѣ се смалили... другъ пѣтъ ще я поставиме. После изсипа стотици хвалебствия за вожда и закри митинга.

Кранътъ се издигна на високо съ обесения Георги Димитровъ, сякаш напомняше на населението за извършенитѣ оть вожда престѣпления.

Така бѣше обесенъ Георги Димитровъ, "бащата" на българския народъ въ деня на неговия любимъ празникъ ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ, когато получи властъта оть господаритѣ си.

Очевидецъ: Тодоръ Тодоровъ

ЕВРОПЕЙСКА РЕДАКЦИЯ

БЪРБА

" П Е Р Е С Т Р О Й К А " ? -

С В А Л Е Т Е Б У К А И Т Ъ !

СОЦИАЛИСТИЧЕСКИЯТЪ ИЗТОКЪ клокочи въ кипяща каша, забъркана преди десетилѣтия въ тенджерата, държана на огънь отъ самото начало съ запечатанъ похлупакъ. Сега казанѣтъ застрашава да избухне и помете и самитѣ шефове-кашавари. Не помагатъ нито милиционерски автомати, нито танкове.

Съ груба сила бѣ наложена въ 1917 г. властѣта на болшевикитѣ. Пакъ само съ насилие се затвърди тя въ последствие въ собствената имъ земя, и следъ това и въ завоюванитѣ страни следъ края на втората свѣтвна война.

Днесъ предъ насъ се вдига една завеса, която ни дава възможностъ да бждемъ зрители на развитието на една нова фаза на действителностѣта задъ стениѣта на Кремль. Негодностѣта, лжливостѣта, утопията на Марксъ-Лениновата доктрина отъ една страна, и некадърностѣта на тия, които я налагатъ, отъ друга, я докараха до тамъ, че въ съзнанието на по-прозорливитѣ функционери, тѣзи израсли и прекарали една цѣла човѣшка генерация подъ егидата на царуващата догма, изкристализира фактѣтъ, че тѣ се движатъ по мочурливъ, водѣщъ презъ тресавище пѣтъ. То застрашава да ги погълне - неминуемо - бавно, но сигурно.

Застрашенитѣ въ Москва протрѣбиха "перестройка"! Отекна ехото ѝ и въ София. Но - тамъ отдавна преустрояватъ; всѣки нѣколко години. И, днесъ девизѣтъ е: "националенъ моделъ"; комунистически "националенъ" моделъ, разбира се. По думитѣ на проекто-създателитѣ му, той ще надвишава всичко досега създадено отъ чужди и свои въ "рая на селянитѣ и работницитѣ"!

"КРИВО СЕДИМЪ, ПРАВО ДА СЪДИМЪ": както до сега стореното въ София отъ 1944 година насамъ не доведе нищо друго, освенъ пълненъ хаосъ, причиненъ отъ бюрократия, инертностъ и привилегии - съ това и пропадането на българското стопанство - не съществува никакво съмнение, че новитѣ рамки, въ които ще бжде разрешено да се мотатъ бюрократи-функционери, ЩЕ ВЛОШАТЪ само, проектирано въ по-далечна перспектива, и така катастрофалното положениена българския народъ.

ОБЯСНЕНИЕТО е много просто - тѣзи, които "създаватъ новото", сж сжщитѣ, които измайсториха сега отмѣняващето се! "Кѣща безъ сайбия, огънь я гори!"

Тѣ сж тѣзи, които конципираха сгрупирването на цѣлото население на страната въ нѣколко огромни центрове, като въ термитни купища. Комуниститѣ въ София постигнаха единъ рекордъ - неоповестенъ (отъ скромностъ?): отъ картата на тази частъ на България, която е подъ тѣхна властъ, сж затрити 2000 (!) заселища!

Официалното обвинение, прозиращо презъ булото на доктринерски слова, не отговаря на истината! Не хората, превърнати отъ догматицитѣ въ термити-бюрократи сж виновни за провала! Причината е друга! Хаосѣтъ ще продължава до тогава, докато тия, които властвуватъ надъ този народъ, се водятъ по МАРКСИСТКИ УТОПИИ И ЛЕНИНОВИ НАЧАЛА! СИСТЕМАТА Е ПРИЧИНАТА! Но, тя е, въ края на краищата и тази, която, неопровержимо ще и повлече истинскитѣ виновници въ бездѣлното тресавище - тѣхното собствено създание. Историята ще ги захвърли тамъ, кѣдето се намиратъ днесъ и всички други еретици и догматици на минали столѣтия.

НОВИТѣ МЪРКИ ще осигурятъ за още нѣколко години или десетилѣтия материалнитѣ привилегии на властвуващитѣ функционери и бюрократи отъ "върхушката.

Но, проектът предвиждат и възможности за чужденци, с капиталът си, в "съ-работка", да реализират печалби с начинанията си на гърба на все по-вече обедняващия българин, поставен в положение на пария в собствената си земя - нему не е разрешено да създава собствени предприятия, па било то кърпачество на обу-ки или тенекеджийство!

ТОВА може ли да бъде цел на един "национален" модел?

ОТГОВОРА Е САМО - НЕ ! ТОЧНО ОБРАТНО !

Нам е известно, че днешният НРБ-бюрократи не влагат в думата "национален" това съдържание, което ние влагаме. Ориентирайки се, обаче единствено по интересът на цѣлокупния български народ - т.е. БЪЛГАРСКАТА НАЦИЯ, а не по НРБ-териториалният функционарски такива, НИЕ вкореняваме отъ това наше схващане съдържанието на понятието НАЦИОНАЛЕНЪ. За нашия народ, този семантичен детайл и така не е отъзначение.

Съ това, един НАЦИОНАЛЕНЪ МОДЕЛЪ трѣбва да създаде условия за постигане на стопанска якост за всички единици, членове на нацията! Да създаде индивиди, отговорни сами за собственото и това на рода си благоденствие и независимост, просветеност и напредък.

Национален модел, по наше схващане е този, който успѣва да създаде един гражданин като, на примѣръ, швейцарския. Независим, индивидуалист, чиято преданност към земята му, му дава и задължението, и правото и самопонятността да притежава и поддържа държавна пушка, даже и през време на мир, въ собствения си домъ.

Отхвърляме всѣки модел, който създава термити по съветски образец - очакващи отъ люлка до гробъ подаяния отъ властта!

СВАЛЕТЕ БУКАИТЪ ОТЪ БЪЛГАРИНА!

Оковитъ на Марксизма-Ленинизма - това сѣ спънкитъ на неговия духъ! Върнете му правото да мисли, разсъждава, решава и действува БЕЗЪ ПОПЕЧИТЕЛСТВО!

СВОБОДНИЯТЪ ПОЛЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХЪ донесе възраждането ни. принуди освобождението ни следъ коренна провала! Създаде суверенна държава, стопански уравновесена, с якост чиличена. Той успѣ да възстанови нашата честъ при премѣрване на силитъ ни с тия на петѣвѣковния ни поробител. Отстрани неграмотност, даде си самъ просвета, догони другитъ в наука и изкуство, пресъздаде самобитна книжина, сложи начало на стопанисване, строителство, архитектура - това чудо - заченато отъ нула - го извърши само за петдесет години.

ТОЗИ ДУХЪ продължава да лумти в заобикалящата днесъ сѣществото му отбранителна черупка-щитъ, култивирана като резултатъ на днешната действителност.

СВАЛЕТЕ БУКАИТЪ - спънка на душата; в свободен полетъ, с своята вродена предприемчивост и прилежност, българинътъ пакъ ще хвъркне като фениксъ изъ пепельта.

Оставете "перестройка" в Москва - тя не е нужна българину за новъ полетъ КЪМЪ СРЕТНО БЪДЕЩЕ!

ТОВА Е НАЦИОНАЛНИЯТЪ МОДЕЛЪ !

* * *

ЦИТАТЪ

"... Платенитъ кореспонденти всѣкога лжатъ, pardon - по поржчка тълкуватъ случившитъ се събития ..."

Стоянь З а и м о в ъ - 1891 г.

* * * * *

Когато следъ девети септември хиляди български граждани бѣха неоснователно и своеволно задържани, малтретирани, унижавани, изпращани по концлагери и затвори, а други хиляди разстрелвани и убивани по най-различенъ начинъ, обирани и присво-явани личнитѣ имъ ценности и вещи, като часовници, златни предмети или вѣнчалнитѣ имъ златни халки, на узурпаторитѣ имъ доде идеята да обератъ и всички накити, златни предмети и пр. у населението. Така въ края на 1947 година се поде една хайка, която продължи до 1950 година за събиране на златното наличие у хората, като пръстени, накити, пендари, монети и пр., защото това наличие било "държавна ценностъ" и следвало да бѣде внесено въ държавната хазна за подпомагане на народното стопанство. Започна едно поголовно претърсване по домоветѣ на всички мирни граждани по села и градове и обирание на всичко намерено. Задържани бѣха по този поводъ хиляди граждани, обвинени, че укривали наличията си, подлагаха ги на жестокъ побой, за да откриятъ, къде сж скрили личнитѣ си спомени и сръдства. Спомнямъ си за единъ софийски лѣкарь, че така безмилостно сж го били, че следъ това дълги години трѣбваше да ходи съ помощта на патерици. Така златнитѣ предмети отъ хората бѣха до голѣма степенъ събрани насилствено и принудително, не жалѣха никого, та даже и златнитѣ накити и скъпи спомени на селскитѣ моми бѣха изтрѣгнати и иззети на сила.

Така събраното немалко количество златни предмети, накити и монети отъ населението послужи за друга акция, при която малката фабричка за цвѣтни метали на гара Искъръ край София, бѣ превърната въ модерно съоръжение съ най-нови английски машини и дошли за целта специалисти за сѣчене на златни монети отъ претопеното и обработено, събрано отъ народа и придружено съ много сълзи и кръвъ народна, злато, съ лика на Георги Димитровъ - дошлия отъ Съветския Съюзъ "вождъ на партията и народа".

Сключената спогодба съ швей-

царски банки предписваше сжщитѣ монети да иматъ съдържание 20 карата, за да бждатъ заплатени въ швейцарски франкове или твърда западна валута. За по-голѣма сигурностъ обаче, защото никого не го болѣше произволно да разполага съ народната пара, софийскитѣ управници разрешиха, сжщитѣ монети да иматъ съдържание 22 карата злато.

Така, цѣлото количество злато, представляващо огроменъ и сигуренъ капиталъ, бѣ трансферирано и депозирано въ швейцарски банки, и презъ 1981 година продадено на Иракъ срещу твърда западна валута.

Куриозното е, че когато между-времененно комунистическитѣ голѣмци сж посещавали западни страни, Цола Драгойчева, напимѣрь, се похвалила предъ близки, че въ чужбина плащала само съ български пари, посочвайки една отъ монетитѣ си съ лика на "вожда". Започна и едно поголовно закупване на западни коли за ржководителитѣ въ София. Фирмата Мерцедесъ Бенцъ ежегодно доставя най-последнитѣ модели за партийнитѣ и правителствени ржководители, заявявайки, че не сж имали до сега по-добъръ клиентъ отъ българската държава, която веднага плащала, безъ да се пазари и търси отстъпки.

Очевидно, въ София имъ е харесало много да разполагатъ свободно съ валута, та акцията по събиране на злато отъ хората следъ 1950 година продължи подъ друга форма: бѣха създадени центрове за "закупване" на злато и златни предмети отъ гражданитѣ, желаейки да ги обмѣнятъ срещу редовни парични сръдства на БНБ или пѣкъ срещу бонове, за закупване на валутни стоки отъ КОРЕКОМ, липсващи на пазара и достъпни само срещу чужда валута. Голѣма частъ отъ нуждаещитѣ се и обеднѣли вече хора започнаха доброволно да замѣнятъ останалитѣ имъ още лични спомени и ценности въ тѣзи центрове, дето се правеше химически анализъ на прадмета и се заплащаше не действителната му стойностъ, а само грамажа на прадмета по установени минимални цени. Така буквал-

но цѣлото налично злато въ предмети и количество бѣ окончателно събрано и взето отъ населението на страната.

Развързаха се рѣцетѣ на управляващитѣ, замогнаха се съ чужда валута, започнаха да шарятъ изъ цѣлѣ свѣтъ по разни служебни командировки, склучваха сдѣлки съ чужди фирми, доставки на машини, материали и съоръжения. Склучваха се договори, изграждаха се съ помощта на Запада модерни съоръжения за производство и износъ.

Научиха се ръководнитѣ другари да ходятъ въ чужбина и си прибиратъ полагаемитѣ имъ се комисионни и части отъ реализираната печалба отъ сдѣлките. У нѣкои срѣди на западъ сѣщо имъ се хареса разрастването на положителнитѣ обнадеждаващи отношения въ търговията и обмѣна. Не ги интересуваше, че по това време милиони хора продължаваха да пѣшкатъ подъ тия режими и бѣдатъ третирани като роби, че потиснатитѣ народи отъ тия режими страдатъ. Закипѣ истински подеиъ въ взаимния стокообмѣнъ и парични срѣдства, образувани бѣха смѣсени предприятия за още по-голъмо замогване.

Първа Австрия отвори широко вратитѣ си и прие новитѣ си сътрудници. Образувана бѣ около Линцъ винарска изба "Фруктина", въ която се подсилваха и подобряваха киселитѣ австрийски вина съ български висококачествени и изнасяни на свѣтовния пазаръ като австрийски. Българското десертно вино "Монастирско Шушукане" пѣкъ бѣ изнесено въ Щутгартъ, бутилирано и етикетирано отъ българина ***, и изнасяно успѣшно за Англия и други страни. Това даде възможностъ главно въ чужбина на мнозина да печелятъ добре, но донесе и на софийскитѣ управници доста чужда валута въ кяръ.

Закупенитѣ въ Мюнхенъ огромно количество камиони и съоръжения за новообразуваното държавно автомобилно транспортно предприятие ТЕКС-ИМ донесоха както за държавата, така и за генералния му директоръ Милановъ (нареченъ "Царь Миланъ") огромни печалби на гърба на народа. Стигна се до тамъ, че отъ тѣзи народни пари "Царь Миланъ" си купи въ Залцбургъ апартаменти, край София си

построи вили и жилища, и разполагалъ съ такива срѣдства, каквито мулти-милионеръ на западъ не би могълъ да си позволи да харчи. За всички сдѣлки чужденцитѣ винаги и съ охота и готовностъ му изплащали полагаемото му се "мано". Неговото никога не се губѣло, "пая" му билъ винаги осигуренъ. Накрая, вече станалъ невъзможенъ въ нахалното си и безогледно държане, горниятъ герой бѣ отстраненъ и сваленъ отъ заеманата длъжностъ на всевластенъ господарь на народно имущество.

Следъ изграждането на съоръжения въ Германия въ връзка съ ползуването на корабоплаването по Дунавъ, Рейнъ и Майнъ до Северно Море, изненадани сме отъ едно крупно предначертание: склучване на споразумѣние за образуване на обща Баваро-Българска Търговска Банка въ гр. Мюнхенъ (вижъ БОРБА – май, 1987 – б.р.), съ 51% германски и 49% български капиталовложения.

Отъ нѣмска страна очевидно е гледано да се гарантиратъ по този начинъ плащанията отъ българска страна на доставени машини и съоръжения. Отъ страна на софийския режимъ обаче, съображенията сѣ други. Първо: обираниитѣ 70% отъ доходитѣ на наши специалисти и работници въ чужбина вече ще се набиратъ въ тази банка на западъ, вмѣсто въ т.н. външно-търговска банка въ София, гдето съветитѣ (руснацитѣ – б.р.) иматъ пѣленъ и свободенъ достѣпъ и хазяйничатъ както намѣрятъ за добре. Второ: внесениитѣ капиталовложения ще носятъ лихви и ще умножаватъ чувствително наличнитѣ капитали. Трето: чуждестранни търговци, които сѣ получили монополното право по износъ и търговия съ суровини и материали отъ България, да внасятъ свободно и неконтролирано отъ съветитѣ уговоренитѣ като условие 60% отъ придобититѣ си лични печалби на името и разположението на партията въ горната новооснована банка, за използване отъ страна на бълг. партийно ръководство за цели, които то намира за необходимо. Четвърто: дава се възможностъ на отговорни високопоставени дейци на партията, заедно съ семействата си да се установятъ въ чужбина, за провеждане на свои задачи,

привидно като официални финансови представители и банкери от българска страна, съ с по-широки възможности на действие. Пето: подкупване и привличане към сътрудничество изпаднали и въ крайна нужда намиращи се български емигранти въ чужбина, съ благовидни и благонамърени обещания и даване на видъ за демократизиране на режима въ София. Шесто: засилване съ всички сръдства стопанския и технически шпионажъ за получаване изчерпателни сведения за техническитъ постижения на западъ. Седмо: набиране на пълни сведения и попълване на задграничната картотека за всички българи, останали и пребиваващи въ чужбина. Осмо: прилагане на методитъ на принуда, шантажъ и изнасилване на граждани въ чужбина за сътрудничество. Девето: набелъзване на всички личности въ чужбина съ непримиримо и категорично неодобрение и антикомунистическо становище срещу софийския режимъ. Десето: предприемане и на мърки и за евентуалното имъ пълно физическо унищожение.

Създаването на база за сръдства на партийния апаратъ отъ София въ чужбина носи редица още непредвидени опасности не само за намърилитъ тамъ убъжище български емигранти, но и преди всичко за сигурността и свободата на западнитъ държави, които до сега изпитаха горчивия опитъ отъ борбата срещу тероризма и подкопането устоитъ на свободата и демокрацията.

Целитъ на Истока си оставатъ същитъ. Само стилътъ и методитъ се промънятъ видимо, получаватъ качествено новъ обликъ, както самитъ тъ се изразяватъ въ теоретическитъ си обосновки за действие. Все по-рафинирани ставатъ тъзи методи, все по-нови и по-изтънчени начини се изобретяватъ.

Следъ бруталнитъ арести и убийства, започнаха "самоубийствата" на жертвитъ, хвърлянето имъ отъ прозорцитъ на нъкоя висока сграда, следъ това зачестиха случайни "автомобилни катастрофи". По-късно станаха "злополуки" всръдъ планини и гори при екскурзии, после измислиха стрелящи "чадъри", а сега, безобидно - банкови институти, за по-безгласно

и по-незабелъзано "отстраняване" на жертвитъ имъ, чрезъ отпускане на сръдства за платени убийства, и не пръко участие въ подобни дъла.

Отъ чужденцитъ тъ не искатъ нищо друго, освенъ дребни услуги срещу богати подаръци, засилване приятелството и близкитъ връзки съ видни представители на банковия и политическия животъ, тъхнитъ семейства и специално женитъ имъ. Системата си служи твърде успъшно чрезъ наивността и поддатливостта на жената, чрезъ нейнитъ слабости, а особено при нейнитъ интимни отклонения, които се използватъ съ ръдкъ успъхъ десетилътния вече въ самитъ източни страни. Секретнитъ служби тамъ иматъ специални отдъли за следене на поведението на женитъ извънъ семейството и иматъ изградена мрежа отъ сътруднички въ семействата, насочени за тотално и изчерпателно следъне на мъжетъ имъ. Днесъ обикновено въ България никой мъжъ не може да се довърри на собствената си съпруга, по понятни съображения. Разрухата, която настъпи въ семейството, е найстрашната беда, нанесена отъ режима, съ непоправими последствия. Това даде на режима възможността да парализира всъкакъвъ и най-малкъ опитъ на съпротива отъ страна на народа.

Парализирана бѣ и волята и мисълта на хората даже, и ги доведе до пълно отчаяние и безсилие.

Психологическата затормозеностъ у отдълния индивидъ доведе въ много случаи до безизходностъ и самоубийства. А да се предпочете смъртта доброволно предъ самия животъ, колкото и да е мизеренъ той, това само по себе си говори достатъчно за истинското положение у насъ, ето вече по-вече отъ четири десетилътния. НЕЩАСТЕНЪ, ИСТИНСКИ НЕЩАСТЕНЪ И ИЗТЕРЗАНЪ Е НАШИЯТЪ НАРОДЪ ДНЕСЪ. ЖИВЪЕ ВЪ ВЪЧЕНЪ СМЪРТЕНЪ СТРАХЪ, БЕЗЪ ИЗГЛЕДИ, БЕЗЪ НАДЕЖДА И ПЕРСПЕКТИВИ ЗА БЪДЕЩЕТО. НО ОСТАНАЛИЯТЪ СВЪТЪ НЕ ЗНАЕ НИЩО ВЪ ДЕЙСТВИТЕЛНОСТЪ ИЛИ НЕ ИСКА ДА ЗНАЕ, И ТОВА Е ИМЕННО НАЙСТРАШНОТО, ЧЕ СЕ ПРИСПИВА И САМОИЗЛЪГВА. А действителността е страшна и неописуема; тя надхвърля всички представи до сега за робство и тирания, защото нъма равна на себе си.

Само който я е изживял и е могъл да види всичко, може да каже, че я познава.

Вижте и наблюдавайте само един от тѣзи днешни сътрудници на режима - той е другъ човѣкъ, макаръ и облеченъ и нагласенъ по последна мода, но въ него има нѣщо, което веднага ще ви направи впечатление: жестокостта, държането, думитѣ му сѣ за всички тѣхъ еднакво стереотипни, заучени. Никакви самостоятелни отклонения на мисълъ и разсъждения не му сѣ разрешени, нито сѣ допустими. Той разсъждава и говори по единъ точно установенъ речникъ, съ точно определени фрази и изрази. Употрѣбява сѣшитѣ чуждици и термини, наблѣскани му въ съзнанието десетки години наредъ. Мисълта му се движи въ точно

определени рамки и нищо по-вече. Колкото е по-голямъ активистъ, толкова по-малко говори, брой и пресмѣта думитѣ си. Той живѣе въ вѣченъ страхъ между "другаритѣ" си. Психиката му е сведена до тая на едно ловджийско куче. Изпълнява и действува така, както му се нареди "отъ горе". Една жалка действителностъ - резултатъ отъ огромния опитъ на създателитѣ и труженитѣ на ГПУ, НКВД и днесъ благовидното име КГБ, вдъхновители, ръководители и възпитатели на българското "ДС"! **

По понятни причини редакцията не може да даде името на автора. Съ негово разрешение възпроизвеждаме текста съ използвания отъ нашето списание български правописъ.

* * * *

Драга редакция,

Го имав задоволството да видам еден брой на вашето списание "Борба" од кое що видов, дека имате врска и со вестникот (списание "Македонска Трибуна") кое го добивате. Бидејки не можев да имам друг начин да я откриам адресата на неговата редакция.

Ве молам да ми помогнете да се здобиям со истата.

Ке ви бидам многу благодарен, ако ме упатите и за други издания на Запад, заштитувайки ја българската кауза во Македонија, като ме известите на адрес

Ви пожелувам искрено успех во Вашето дело и предходно ви се заблагодарувам.

Нему ние благодаримъ за доказателството, което той ни засвидетелствува, че сме на правъ пѣтъ - отъ Черно Море до Охридъ, отъ Дунавъ до Бѣлото Море единъ народъ живѣи!

* * * *

И това писмо публикуваме безъ името на испраќача.

Възпроизвеждаме го и въ оригиналенъ говоръ и правописъ.

Писано на рѣка, съ сигуренъ почеркъ, то свидетелствува, че подателя му употребява това, което му е било преподавано въ школото.

Съ радостъ отбелзваме, че осакатяването по официална принуда на българския писменъ езикъ отъ скопскитѣ комунисти не е успѣло да убие българскиятъ духъ нито и въ новата генерация.

Желанието на сънародника отъ "републиката" наречена "СРМ" изпълнихме съ радостъ.

РЕДАКТОРЪ НА "НОВИ МИР" - МОСКВА ПРОПОВЪДВА "РЕВОЛЮЦИЯ"

Редакцията ни притежава във английски преводъ записъ въ "Самиздатъ" на диспутъ между Анатоли Стрелянѣи, членъ на редакционния колективъ на литературното московско списание "Нови Мир" и "актива" на комсомола при Московския Държавенъ Университетъ, станалъ на 15 май 1987 г.

Анатоли Ивановичъ Стрелянѣи, роденъ 1939 г., писателъ и публицистъ е завършилъ факултета по журналистика на Московския Държ. Университетъ и е членъ на съюза на писателитъ на СССР. Билъ е кореспондентъ по земеделски въпроси на "Комсомолская Правда" отъ 1961 г., и е билъ коментаторъ на агенцията "Новости" презъ 1970-тѣ години. За първи пътъ името му се споменава като редакционенъ членъ на "Нови Мир" въ втория му брой 1987 година.

Възпроизвеждаме въ преводъ само по-забележителнитѣ откъси отъ диспута.

Стрелянѣи: "Нови Миръ" е въ конфликтъ съ дописницитѣ си ...

Пълната липса на граждански права въ миналитѣ години доведе до падане на равнището на културата. Хората се мъчатъ да постигнатъ всичко съ напоръ: въ омнибуситѣ, магазинитѣ, назначения, стипендии. Азъ трѣбва да се справямъ всѣки день съ грубостъ, съ обиди, съ заплахи до "по-високи началства", съ нападки. Хората идватъ въ редакцията за да разрешаватъ сериозни задачи; тѣ смѣтатъ, че могатъ да достигнатъ Горбачевъ чрезъ списанието. Тѣ гледатъ на списанието като на свързочна точка. Това е степенъта на схващанията на хората относно печата; това е общото равнище на културата. ... Тѣ не признаватъ нашето право да избираме темитѣ си сами. И ние не сме задължени да даваме никому отчетъ какъвъ е нашиятъ критерий на изборъ на материалъ.

Държането на тѣзи хора е разбираемо. При условия на не-демократия, човѣкъ не може да се обърне къмъ когото и да било... Схващането на хората за демократия е една дебелоглава непросветеностъ.

Въпросъ отъ залата: - Вие считате ли, че печата не трѣбва да подлежи на партиенъ контролъ?

Стр.: Да. Намъ е необходимъ печатъ, който не зависи отъ партийна бюрократия и държавенъ апаратъ. Единъ независимъ печатъ е печатъ, който съобщава числото на убититѣ и раненитѣ въ Афганистанъ, дава ежеднев-

но сведения за радиоактивното излъчване въ Чернобилъ, присѣтствува на заседанията на Политбюро и докладва кой какво е казалъ.

- Това не може да бѣде.

Стр.: Ако ние искаме да ядемъ нашъ собственъ хлѣбъ, а не американски хлѣбъ, тогава ще имаме независимъ печатъ.

...
...

- Има ли у насъ организирана престѣпностъ?

Стр.: Такъвъ проблемъ съществува. По него трѣбва да се пише. ... Свободата не е начинъ на действие. Свободата представява целъ сама по себе си. При настоящето положение печата зависи отъ партията и държавния бюрократически апаратъ.

- Това е сметъ!

Стр.: Виждате ли какви сме! Единъ англичанинъ би казалъ: "Извинявайте, азъ не съмъ съгласенъ съ всичко, което казвате; азъ имамъ друго мнение." Вие изхвърчате веднага! Но азъ не съмъ противъ разногласия. Сѣдбата на "перестройка" (преустройството) - б. р.) зависи отъ това, дали ние вземаме страни. Дали стоимъ отъ дветѣ страни на барикадата.

- Нуждае ли се партията отъ конфронтация?

Стр.: Днесъ съществуватъ вече две партии въ партията, именувана "Ком. Партия на Съв. Съюзъ. Революционната сѣдностъ на "перестройка" се състои въ факта, че народа би трѣбва-

ло да притежава свобода.

...

...

- Какво е мнението Ви по речта на Афанасиев?

(Академикът Афанасиев, главен редактор на "ПРАВДА" - в превод на български - ИСТИНА. Въпросът се отнася до неговата изява: "да дава пълната констативна истина в нашите вестници, на нашите екрани и в нашите радиопредавания, е задачата и цел на съветския журнализъм." Афанасиев го е заявил пред шестия конгрес на съветските журналисти през м. март 1987 г.)

Стр.: Нему е необходима констативна истина. (Смъхъ)

...

...

Стр.: Да, в момента е в ход една революция от горе на долу. Ние сме натоварили един другар с задачата да приготви материали за списанието на тема "Революция от горе", от Петър до Столипин. Постепенност руши революцията.

...

...

- Върно ли е, че Залягин, редакторът на "Нови Мир", е говорил в Париж за премахването на цензурата?

Стр.: ...

... Тъзи (министерства и отдели) използват като претекст "сигурността", за да прикриват своята немарливост. Напримър, Щелхов, този престъпник, е забранил критикуването от пресата на милиционерски (полицейски - б.р.) служители надолу от чин сержант, докато министър на рибната индустрия каза: "Вие не може да пишете, че рибите измират!" Властуването на отделията скрива истината от народа. Тъзи забрана трябва да се оповестят и обсъдят на открито. Тайна е закупването на жито! Тайна за кого? За американците? Като че ли те не знаят какви количества ни продават? Това не е патриотизъм - това е опит за скриване на истината.

- Съществува ли независим печат в социалистическите страни? В Унгария, цен-

зурата не е предварителна, а след публикацията, наложима в наказателна форма, но тъм се нрави нашата система.

Стр.: Ръководители и бюрократи са против свободния печат и в полза на предварителна цензура. Те се страхуват от свободата, и са ни стиснали за гущата.

Вземете статията на Попкова в "Нови Мир" (бр.5, 1987), "Где пишее пироги" ("Где пирожките са вкусни"). Попкова е против "Перестройка". Тя не върва в нея и се опитва да докаже, че всичко се състои само в полу-мърки - невъзможно е да се съчетае пазар с план - не може да има само малко бременност" - или да, или не! Хората ме питат: защо обнародвахте тази статия? Приятелите ми се разделиха на две страни. Едни са готови да ме убият; другите хвалят. Аз съмтам, че така трябва да бъде. Нам е нужна културата на полемизирането. В бр.6 ще бъде публикувана статия с друго мнение по същия въпрос.

...

...

- Старите руски селища трябва да получат старите си имена!

Стр.: Нека народът сам реши това. Аз лично считам смъшно, когато централата подканва: "Влез Брежнев, тук Устинов!" (смъхъ)

... Нашата цел е да подпомогнем изработването на един съвременен мироглед чрез просвещаване и гласност. Нашият девиз е: печатай това, което никой друг не печата.

Не е възможно да продължаваме да живеем така. Демокрация е необходима. Един прочут стопановед ни прати писмо: той пише, че историята не ще ни прости, ако ние не успеем да преодолеем сегашното си положение с един скок. Една пропаст не може да се прескочи с два скока. Ние сме изправени пред пропаст. Ако ние не преодолеем постепенността, ще пропаднат и двете - и Горбачев и "перестройка".

Съществуват много противници на преустройството. Вземете статията "Лукавая Цифра" в "Нови Мир", бр.2-1987. Нас не ни интересува ни най-малко, какво мислят другите за

насъ, следъ като публикувахме статията. Ние не пишемъ за началниците. Седемдесетъ години чудовишна измама, все още безъ промѣна (касае се до отчетни сведения - б.р.)...

...

Печатътъ се е влачилъ съ десетилѣтия по този начинъ, и все още е уважаванъ, въпрѣки че всѣки знае за лжжитѣ. Но хората все се надѣватъ и редакциитѣ се заливатъ съ материали. ...

...

Печатътъ не може отъ само себе си да действува открито. Това, което става сега, е следствие на държането на новитѣ водачи.

* * *

НА НАШИ ПОЗИЦИИ

" MODERN EUROPEAN HISTORY "

Charles Downer Hazen; Professor of History in Columbia University.
Henry Holt & Co., New York 1917, 1919.

Въ миналия, септемврийски брой на "БОРБА" дадохме въ факсимиле стр. 548 на горния наученъ трудъ на проф. Чарлсъ Доунъръ, проф. по история въ Университета Колумбия, САЩ. Въ настоящия брой отпечатваме превода на тази страница на български езикъ за тѣзи наши читатели, които не владѣятъ английски езикъ.

За по-добро разбиране на изложеното, трѣбва да се спомене, че въ предходнитѣ на споменатата страница глави, авторътъ разглежда историческото развитие на събитията на Балканския полуостровъ, предимно тия, въ връзка съ Отоманската империя, така наречениятъ "Източенъ въпросъ" на деветнадесетия вѣкъ, - до подписването на Санъ-Стефанския миренъ договоръ между Русия и Турция на 3 мартъ 1878 г. Той описва реакцията на европейскитѣ сили въ резултатъ на този договоръ - общото имъ схващане, че разрешението на "Източния Въпросъ" не може да бѣде постигнато чрезъ двустранни спогодби (въ случая между Русия и Турция), а само посрѣдствомъ обсъждане и съответни заедно взети решения на общо-европейска конференция. Превода на стр. 548 (издание 1919 г.) гласи:

"Австрия се присъедини къмъ протестиращитѣ (сили), изявявайки желание за (получаване на) частъ отъ плячката за себе си. Естествено, Русия се противопостави на исканията на тѣзи, които безъ да взематъ участие въ биткитѣ, се стремятъ да налагатъ користъ въ резултатъ на нейната победа. Но, подъ натиска на силитѣ, особено на Англия, тогава подъ правителството на Бийкѣнсфилдъ, и предъ видъ на това, че не бѣ въ състояние да води нови военни действия, отстъпи.

БЕРЛИНСКИ КОНГРЕСЪ. Берлинскиятъ конгресъ заседава подъ председателството на Бисмаркъ; Бийкѣнс-

- Каква е обществената основа за "перестройка"?

Стр.: Горбачевъ действува бавно за разширяването на обществената основа за преустройката, и това ще доведе до провала на нашата кауза и на самия Горбачевъ. Необходимо е да се взематъ открито становища отъ горе до долу. Обществената база на "перестройка" се състои отъ: високо-качествени работници, частъ отъ научно-техническата интелигенция; частъ отъ творящата хуманитарно-просветена интелигенция; сѣщо части отъ по-долния партиенъ апаратъ и ржководни лица отъ стопанството. **

филдъ лично представлява Англия. Конгресътъ изработи Берлинския Договоръ, който бѣ подписанъ на 13 юли 1878 год. Споредъ този договоръ - Черна Гора, Сърбия и Ромъния ставатъ (държави) напълно независими отъ Турция. Б ъ л г а р и я, обаче, б ѣ р а з д ѣ л е н а н а т р и ч а с т и, едната отъ които, наречена М а к е д о н и я, б ѣ в ѣ р н а т а о б р а т н о н а Т у р ц и я, и втората, наречена И з т о ч н а Р у м е л и я, оставаше (да бѣде) подвластна на султана, но да притежава на чело губернаторъ християнинъ, назначенъ отъ него. Т р е т а т а ч а с т ѣ, България,

трѣбваше юридически да бѣде частъ отъ Турция, но съ право да избере свой князь и да притежава самоуправление (разтеглено и подчертано отъ ред.). Като опредѣляха тѣзи постановления, силитѣ не мислѣха нито за Турция, нито за народа, потисканъ толкова дълго отъ нея (Турция). Берлинскиятъ Конгресъ, както и Виенскиятъ Конгресъ презъ 1815 година, се отнасяше съ безразличие или враждебностъ спрѣмо правдивитѣ национални възжеления на потиснатитѣ народи, и поради тази причина, го постигна и сѣщата участъ (подч. отъ ред.): нѣкои постановления сѣ днесъ (1917, б.р.) вече обезсилени, други неизпълнени и процеса на промѣни продължава и понастоящемъ (1917, б.р.) и не е още приключенъ.

МАКЕДОНИЯ. Шо се касае до хуманитарнитѣ съображения, решенията (на Берл. Конгресъ) относно Македония бѣха една колосално груба грѣшка. Народътъ тамъ щѣше да бѣде много по-щастливъ, ако той би билъ частъ отъ България (разтеглено и подчертано

отъ ред.). Заради съперничеството на Великитѣ Сили, македонскитѣ християни бѣха осѣдени на мѣчително потисничество, отъ което по-сретнитѣ християни на Балканския Полуостровъ бѣха освободени.

Сѣжитѣ тѣзи сили използваша удобния случай, за да присвоятъ турски територии. Австрия бѣ "поканена да окупира" и управлява Босна и Херцеговина. Англия бѣ предвидена да окупира островъ Кипъръ. Всички тѣзи територии продължаваха да представляватъ частъ отъ турската империя. Международното имъ положение бѣ аномално, неясно и предопредѣлено да създава грижи въ бѣдеще."

....

На стр. 549 е възпроизведена картина на Берл. Конгресъ отъ Антонъ фонъ Вернеръ. Между стр. 546 и 547 е дадена карта на Балк. Полуостровъ съ означени граници на Цѣла България (границитѣ на обсѣга на Българската Екзархия) споредъ договора въ Санъ Стефано. Цѣлиятъ трудъ е интересно четиво за заинтересования. **

* * *

Ц И Т А Т Ъ

Напоследъкъ запитахъ двама приятели, дошли отъ България, кое е найлошото въ страната на комунизма: единътъ отговори - безправие, липсата на законностъ, другиятъ - кастовата система, която изключва по начало свободата и равенството. Възможното заключение е едно: **ВЪ РЕЗУЛТАТЪ НА ПОЛИТИЧЕСКАТА СМѢНА ОТЪ 1944 Г. ИМЕННО НАСТАВНИЦИТЪ НА ТЪЙ МНОГО ОБОЖАВАНИЯ И ПОЛИТИЧЕСКИ УХАЖВАНИЯ "НАРОДЪ" РАЗСТРОИХА ДО НЕУЗНАВАЕМОСТЪ БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ КАТО СОЦИАЛНО ЦѢЛО И СЪ ТОВА ПАРАЛИЗИРАХА ИСТОРИЧЕСКИЯ МУ НАПРЕДЪКЪ.** Безъ влѣчение къмъ парадокси, а сѣщо безъ присторенъ патосъ и безъ преувеличение можемъ да кажемъ, че **ТОЗИ НАРОДЪ ВЛАЧИ ТЕЖКИТЪ ОКОВИ ИМЕННО НА "НАРОДА"...**

Но който има мисълъ и съвѣсть, знае, че единъ народъ може да се смути и да се смълчи - но само за известно време, защото съ това той не загубва и политическия си говоръ, и единъ день той проговаря наново тѣй, че словото му се обръща на пѣсенъ, която се подема даже и отъ мъртвитѣ...

При българския народъ днесъ, тѣй окастренъ и раздѣленъ въ всичкитѣ височини и ширини, не може да се говори за цѣлокупностъ. Прегрѣшението на българскитѣ комунисти, което историята ще регистрира безапелационно, е да сѣ разстроили, да сѣ унищожили тази мечтана цѣлокупностъ и съ това загубили правото да я представляватъ въ историята ни. Тя ще възстанови тази цѣлокупностъ, това е сигурно, но при други времена и съ други хора. Ще настане "други родъ, за други сѣдбини..."

Стефанъ П о п о в ъ

Заклучение на "НАРОДЪТЪ" - студия, 1987.

* * * * *

ПРЕЗЪ ПОСЛЕДНИТЪ МЕСЕЦИ

Изъ нашата земя

Владимиръ Костовъ

СМУТЪ И НЕСИГУРНОСТЪ

ВЪ КРАЯ НА ОКТОМВРИ - т.е. броедни дни преди празнуването на 70-годишнината на болшевишкия въоръжен превратъ въ Русия, който е патроненъ празникъ на всички режими, изградени по съветски калпъп - тѣзи две думи, които поставямъ въ заглавието - смутъ и несигурностъ - характеризиратъ най-добре настроенията всрѣдъ управляващитѣ въ страната. Никой не знае точно какъде върви партийната политика въ сегашния моментъ. Никой не може да предвиди точно до какво ще се стигне въ близкитѣ месеци и години.

А може да се каже, че годината започна съ известень оптимизъмъ. Партийното ржководство, начело съ ветерана Тодоръ Живковъ, пушна въ ходъ пакетъ отъ така наречени реформи, които се надѣваше, че ще му спечелятъ симпатиитѣ и удобрението отъ страна на населението. Съ други думи, лансирани бѣха реформи, които се смѣташе, че ще накаратъ населението да се примири съ неосъщественото досега и съ всичкитѣ неизпълнени обещания на равнището на живота. Оповести се новъ правилникъ за стопанска дейностъ, който предвижда възможностъ за самостоятелна стопанска дейностъ и инициатива отъ отдѣлни лица и малки групи. Народното събрание прокламира, че държавната собственостъ - т.е. предприятията, ще се дадатъ за сто-

панисване отъ трудовитѣ колективи. Съ други думи - че ще се ограничи диктата на централнитѣ планиращи органи и ще се даде на предприятията да водятъ своята дейностъ като се съобразяватъ съ пазара. Оповести се, че занапредъ ще се дава пѣтъ на самоуправлението въ предприятията и общинитѣ, че ще се върви къмъ демократизация, включително и чрезъ увеличаване броя на кандидатитѣ за единъ постъ при избори. Стопанскитѣ ржководители започнаха да се предлагатъ за избиране отъ колективитѣ на предприятията. Въ печата захвана да се дава пѣтъ на много по-критични отпреди статии и коментари.

КУЛМИНАЦИЯТА на този процесъ дойде въ края на юли. Нѣколко седмици преди това - въ Москва се проведе пленумъ на централния комитетъ на партията, на който Горбачевъ, доразвивайки решеното вече на януарския пленумъ, обяви въ пълното му съдържание своя курсъ на "гласност", реформи и преустройство. И ето че въ края на юли, безъ за това да е имало каквото и да било предварително съобщение, българск-

кото партийно ржководство сѣщо свика пленумъ. На него Тодоръ Живковъ не само обяви пълно съгласие съ курса на Горбачевъ, но не се поколеба да изтъкне, че българското партийно ржководство, съ него начело, било въ много отношения по-напредъ отъ съветското въ това направление. Горбачевъ бѣ обявилъ свикването на пар-

КАТО НЪМА КОЙ ДА МЕ ХВАЛИ...

тийна конференция за пролътът на 1988 г., Живковъ обяви партийна конференция за декември 1987 г. Сякашъ, за да подчертае претенцията, че е по-напредъ въ реформитѣ и преустройството. Предъ пленума Живковъ обяви, че ще се промѣня отново конституцията, оповести, че ще се слѣятъ държавния съветъ и министерския съветъ, че окръжитѣ ще се превърнатъ въ области, като броятъ имъ ще се съкрати съ две трети, оповести закриването на купъ министерства и откриването на тѣхно мѣсто на нови. Предъ пленума Живковъ говори за "български моделъ на социализма", което - отъ устата на такъвъ адептъ на сближението и интеграцията съ Съветския Съюзъ като него - наистина прави впечатление.

Да се каже, че юлскиятъ пленумъ предизвика нѣкакво особено оживление въ страната, ще бѣде пресилено. Но всепакъ събуди нѣкои надежди. Главно, поради обстоятелството, че въ българския и особено въ съветския печатъ се появиха критични статии по редица въпроси, за които до сега бѣ наложено пълно мълчание, или критикитѣ се дозираха много внимателно. Тази проявена въ печата "гласностъ", събуди у мнозина очакване и вѣра, че този пътъ ще се стигне до действителни промѣни, отговарящи на общественитѣ интереси.

Защо въ края на октомври - т.е. само три месеца следъ юлския пленумъ на централния комитетъ на партията, събуденитѣ надежди вече повѣхвать, а всрѣдъ управляващитѣ се ширять смуть и несигурностъ? Какво се случи междуременно?

ДА ОПИТАМЕ да проследимъ събитията.

ПРЕЗЪ АВГУСТЪ - нѣкакви три седмици следъ юлския пленумъ, народното събрание бѣ събрано на извънредна сесия и безъ каквото и да било задълбочено обсъждане (буквално з а о к о л о ч а с ъ и н ѣ щ о !) удобри предложената отъ централния комитетъ на партията нова схема за териториалното административно дѣлене на страната и редъ промѣни въ министерския съветъ, при които се създадоха нови министерства и назначиха министри, безъ да бждатъ закрити предишнитѣ министерства и освободени тѣхнитѣ ръководители, България стана единствена-

та страна въ свѣта, въ която се предвижда, до половинъ година, да съществуватъ едно до друго две министерства за една и сѣща дейностъ! Но, ако министерствата и тѣхнитѣ титуляри, може да се предположи, че не интересуватъ кой знае колко хората, новата схема на териториално дѣлене предизвика много недоволства. Нѣкои хора въ страната опредѣлено смѣтатъ, че това териториално преустройство е било осъществено отъ Живковото ръководство, за да бѣде прикрита по този начинъ една чистка на нежелани кадри на нивото на окръжнитѣ ръководства.

ПРЕЗЪ СЪЩИЯ МЕСЕЦЪ Августъ бѣше обявено и решение за промѣни въ "АТРИБУТИТЪ" на властта, както се каза на партийно-български. Обещаха се нови наредби за това, чий портретъ кога и кѣде да се слага и виси, порица се отново культътъ къмъ личността - като че ли не сѣ властницитѣ, начело съ Тодоръ Живковъ, които поддържатъ най-усърдно този культъ; обяви се, че за напредъ 3 мартъ ще бѣде официаленъ празникъ. Сигурно, това бѣ единственото въ цѣлото решение, което получи всеобщо одобрение. Обяви се, че се отнемали за напредъ и титлитѣ на разнитѣ "народни", "заслужили" и така натакъ деятели на режима въ различни области. Но се поясни, че паричнитѣ възнаграждения, които тѣзи хора получаватъ всѣки месецъ, заради тѣзи имъ титли, тѣ ще продължаватъ да си ги получаватъ и за напредъ!

Междувременно хората си дадоха смѣтка, че новиятъ правилникъ за стопанската дейностъ, самоуправлението, стопанисването отъ трудовитѣ колективи, стопанската смѣтка - въобще идеитѣ, въ които се виждаше все пакъ и по нѣщо положително, на практика сѣ си тамъ, кѣдето сѣ обявени. Административнитѣ актове, които трѣбва да имъ дадатъ право на животъ, не се очаква да излѣзатъ преди една - две години. Ако излѣзатъ въобще!

ПРЕЗЪ ОКТОМВРИ Горбачевъ държа една речъ въ института "Смолни", въ Ленинградъ. Въ нея, между другото, той напомни, че сѣдбата на социалистическитѣ режими по свѣта зависѣла отъ курса за преустройство въ Съветския Съюзъ. Съ други думи, пакъ съветското ръководство ще опредѣля модела за останалитѣ социалистически режими. Та-

ка, както е от първия ден на съществуването имъ. Но заедно съ това, въ същата своя речъ Горбачевъ не можа да скрие факта, че неговиятъ курсъ на преустройство срѣща сериозна съпротива въ самия Съветски Съюзъ. Преди всичко въ срѣдитѣ на управляващата партийна и държавна бюрократия. Но и всрѣдъ населението, където мнозина желаятъ да получатъ нѣкои отъ обещаващите подобрения, но не сж съгласни съ рисковетѣ, които носятъ реформитѣ. Появиха се и въ съветския и въ българския партиенъ печатъ съобщения за случаи на "прекратяване на работата" въ отдѣлни предприятия. Съ други думи - за стачки. И въ Съветския Съюзъ, и въ България, партийното ръководство атакува журналиститѣ, че минавали допустимитѣ граници, прилагайки политиката на "гласностъ". Особено драстична бѣ атаката срещу журналиститѣ въ България. Партииниятъ органъ "Работническо Дѣло" въ уводна статия обвини журналиститѣ отъ телевизията и тѣзи отъ синдикалния органъ, вестникъ "Трудъ", че не следвали стриктно партийнитѣ указания. Шефътъ на телевизията и радиото бѣ брутално смѣненъ.

Въ СРѢДАТА НА ОКТОМВРИ Тодоръ Живковъ отиде на "дѣлово посещение" въ Кремль. Следъ срѣщата му съ Горбачевъ, вече не се говори за провеждане на партийна конференция въ България презъ декември. Нѣкои представители на режима казватъ, че тя щѣла все-пакъ да се проведе, но - идната година. Януари ли, февруари ли - не се знае точно. Въ всѣки случай, въпроса за "български моделъ на социализма", за сега поне, не е предметъ на публично обсъждане. Запитани, какво става съ реформата за сливане на държавенъ съветъ и министерски съветъ, отговорни представители на режима поясняватъ, че това било "просто една идея на Тодоръ

Живковъ", но не било необходимо тя да има непременно конкретно приложение (!?).

ЕТО, ТАЗИ ПОРЕДИЦА отъ събития, е непосредствената причина всрѣдъ управляващитѣ срѣди въ страната да владѣе смутъ и несигурностъ по отношение бждещето на курса за реформи и преустройство - както въ Съветския Съюзъ, така и конкретно въ България. Но не е въпроса въ едно или друго недообмислено нѣщо, лансирано да речемъ отъ юлския пленумъ, нито въ разбиране или неразбиране между Горбачевъ и Тодоръ Живковъ. Причината за смута и несигурността е по-дълбока и засѣга самитѣ условия на режима - и този въ Съветския Съюзъ, и наложения по неговъ примѣръ въ България. Колкото и ограничени да сж отстъпките, които управляващата комунистическа бюрократия прави въ "гласностъ"-та въ възможността за известна лична стопанска инициатива и самостоятелностъ, въ отказа отъ принципа за единствената подкрепяна отъ партията кандидатура при всѣко гласуване, и други подобни - тѣзи отстъпки ставатъ забудната общественостъ опорни точки. На тѣхъ тази общественостъ се опира и ще се опира все по-вече, за да настоява за общественъ контролъ върху управлението на страната; за инициатива и самостоятелностъ въ стопанската дейностъ.

СМУТЪТЪ И НЕСИГУРНОСТЪТА всрѣдъ управляващитѣ сж причинени главно отъ опасението имъ, че тѣ може и да не успѣятъ да задържатъ този процесъ подъ свой контролъ.

Краятъ на октомври 1987 г.
Мюнхенъ.

* * * * *

НѢМСКИ ФИРМИ ВЪ БЪЛГАРИЯ

ДРА, Западно-Германската информационна агенция, събщи презъ Августъ отъ Варна, че съ новата стопанска реформа въ България, се подобрявали възможноститѣ на нѣмски фирми да се установятъ тамъ. Това било впечатлението на министѣра на стопанството на Западна Германия, г. Мартинъ Бангеманъ следъ петдневното си посещение въ България. За сега работятъ само четири гер-

мански фирми съ представителства въ София.

Въ момента се обсъждали възможности за гарантиране на капиталовложения въ социалистически страни и възможности за създаване на общи търговски камари.

Съ наши думи: Бай Ганю ще има честта да пълни каситѣ на "капиталиститѣ-реваншисти"! Да живѣе БКП!

* * *

*** Открити сж два нови МУЗЕЯ в България. Единият е в Клисурa - "Музей на картофа"! Вторият е "Музей на градинарство" - в хаджиНиковата къща.

Наистина, навременна мърка!

Предъ видъ оскъжидата на зеленчукъ в страната - не е зле да се даде възможност на населението отъ време на време да опреснява споменитъ си за изгледа на картофитъ, домати́тъ, чесъна...

*** СРЕЩУ ЛИХВА да поискатъ заемъ "сж получили право" пострадалитъ отъ земетресението в село Стражица. Срѣдствата сж поставени на разположение отъ "фондъ Дарения".

ТОВА ако не е "народна", противокапиталистическа властъ!

*** Да се дигне (не казваме "отстрани") ПАМЕТНИКЪТЪ на особата му в село Пра-

вецъ (третата му резиденция; втората бидейки Евксиноградъ - едновременниятъ Царски Дворецъ), е заповѣдалъ Тодоръ Живковъ.

Кой твърди, че "другаритъ" не се поучавали отъ историята? Та, къде сж приживѣ издигнатитъ паметници на Хитлеръ, Сталинъ? Не искаме да питаме где е складиранъ паметникътъ отъ Правецъ - в Музей?

*** ЦѢЛУВКАТА НА ЮДА. Създателятъ на македонския "националенъ езикъ", Блаже Конески, е потресенъ. Той е стигналъ до заключение, че говорътъ на македонцитъ се... сърбизирва. Не думай!

Въ моментъ на емоция, на единъ конгресъ на слависти в Бѣлградъ, той е целуналъ български славистъ отъ София!

Комунисти отсамъ, комунисти оттаткъ; за тридесетъ сребърника - паница леща - единитъ отъ Москва, другитъ отъ Бѣлградъ, продадоха си народа!..

* * * * *

"НАРОДЪТЪ" - Една студия отъ Стефанъ Поповъ, Мюнхенъ. Издание на Българското Академическо Дружество "Петъръ Беронъ", Мюнхенъ 1987 г.; издателъ Христо Огняновъ; 26 страници, мека подвързия.

Съ освежаващо, сециращо, типично за Ст. Поповъ перо, авторътъ прави равносмѣтка съ комуниститъ - сжщността на понятието народъ, обсебената отъ тѣхъ формула "народъ" и "народно", и настѣпилитъ отъ това последици за българската нация. (Вж. ЦИТАТЪ в отдѣлъ "КНИЖНИНА" - Евр. Редакция.) Доставя се отъ:

Bulg. Akad. Ges. Dr. Peter Beron e.V.
Klopstockstr. 8/41 Apt. 402
8000 München 40; Germany-West

ПОПРАВКА. Въ брой октомври 1987 г. на БОРБА е допусната грѣшка. На стр. 20, втори параграфъ, "г-нъ полковникъ И. Банковски" да се чете "г-нъ майоръ И. Банковски". Просимъ извинение.

По свѣта

Ю Г О С Л А В И Я

КАХЪРИТЪ НА АДМИРАЛЪ МАМУЛА И ГЕНЕРАЛЪ ЙОВИЧИЧЪ

Споредъ съобщения на английския "THE ECONOMIST", за пръвъ пътъ в Югославия висши офицери сж взели публично становище срещу неспособността на Комунистическия Съюзъ на Югославия да се справи съ хаоса в страната.

Недоволнитъ сж адм. Бранко Мамула, министъръ на отбраната и ген. Джордже Йовичичъ, главенъ функционеръ на партийната организация в войската.

Непосрѣдствената причина за даване гласностъ на незадоволството си е знаменателна случка в градчето Парацинъ в Сърбия. Тамъ единъ албанецъ отъ Косово, новобранецъ, се самоубива, следъ като застрелва четирма спѣщи войници и наранява други шестъ. Известяването на този инцидентъ предизвиква незабавно отмястителни нападения върху албански обекти отъ страна на сърби.

Загрижеността на генералитъ е обяснима - какво ще стане съ "югославянската" войска на сърбитъ, ако дрѣзгитъ между на-

родноститъ на "Югославия" продължават да се изострятъ, което явно става. До сега войската се е считала като единствена пан-югославянска институция на фона на нескрититъ центробъжни стремежи на отдълнитъ републики. Въпросътъ е за генералитъ сериозенъ – една армия, съ задължителна военна служба за всички народности, командувана почти изключително отъ сръбски офицери, съ сърбо-хърватски езикъ като официаленъ – националенъ барутенъ погребъ съ димящъ фитилъ?

Не стигатъ раздоритъ между републикитъ, но следъ горния инцидентъ се стига и до разцепление въ сръбската комунистическа организация на две крила – Слободанъ Милошевичъ е начело на крилото, което настоява за премахването на автономията на Косово и Войводина въ територията на сръбската република, докато Иванъ Стамболичъ е за потискането както на албанския, така и на сръбския национализъмъ.

Докато тѣзи контroversи се развиватъ въ Сърбия, словенското официозно литературно издание "Нова Ревия" разкрива, че по всѣка вѣроятностъ, въ армията се готви превратъ; това, следъ като недавна въ Словения е била разисквана възможността за отбиване на военната повинностъ и извънъ армията...

Като за "запражка" на тази бъркотия, федералното правителство се вижда принудено, предъ видъ финансовата катастрофа на страната, да съкрати бюджета на военнитъ сили...

**

ПАНЧО ВИЛА ВЪ ЮГОСЛАВИЯ?

Презъ последнитъ месеци избълбочи изъ югославянската тиня, на повърхността ѝ, най-голъмиятъ досега скандалъ. За да поддържа платежоспособността си, съ знанието на централната банка и правителствени висши функционери, най-голъмото предприятие на републиката Босна и Херцеговина, "АГРОКОМЕРЦЪ", е извършвало финансови трансфери съ ... непокрити менителници. Следъ откриване на аферата, липсватъ въ стопанското кръвообращение на Югославия изеднажъ 1,2 милиарда Долари (милиарда Долари). Този гафъ струва главата на подпредседателя (предназначениятъ споредъ волята на Тито наследникъ на настоящия председателъ) на федерацията, на двама члена отъ президиума на република Босна и Херцеговина, и на главния директоръ на най-голъмата банка на страната.

Днесъ, общитъ дългове на Югославия се изчисляватъ на 19 милиарда Долари; инфлацията е 120%; безъ работа сж надъ 1 милионъ ду-

ши, 15% отъ работната сила. Отбелѣзани сж до сега 1000 (теоретически нелегални) стачки на работници, които вече сж преудоляли всѣкакво чувство на страхъ.

Този хаосъ се поддържа изкуствено на животъ благодарение на инжекциитъ на западнитъ финансисти и дебелитъ слоеве лепило по креслата на комунистическитъ величия. **

ВЪ КОСОВО – ПОЛИЦИЯ ОТЪ БЪЛГРАДЪ

"ASSOCIATED PRESS" съобщи на 27 окт. 1987, че министерството на вътрешнитъ работи на федерацията е било опълномощено да вземе мѣрки за обезпечаване на държавната сигурностъ въ областъта Косово. Като първа мѣрка се е отзовалъ единъ полицейски отрѣдъ (нареченъ милиция) отъ около 400 души, между които и отдѣления съ бронирани коли. Тази полицейска частъ принадлежи къмъ особенитъ части на федералната полиция. Съ пристигането си въ Прищина тя е поела командването и на мѣстната полиция, по законъ отъ 1974 г., притежаваща автономно провинциално командване. Съ това Косово е поставено непосредствено подъ федералното правителство. Административно, провинцията е частъ на сръбската република. **

С Ъ В Е Т С К И С Ъ Ю З Ъ

ЖЕРТВИТЪ НА СТАЛИНЪ

Западно-Германската Печатна Агенция (DPA) разпространи презъ октомври следното съобщение отъ Москва:

Съветскиятъ историкъ Юри Поляковъ дава, за първи пътъ отъ съветска страна, данни за числото на жертвитъ, които причини задължителното изземане на земята и преследванията по време на диктатурата на Йосифъ Висарионовичъ Сталинъ.

На една конференция по печата въ Москва Поляковъ заяви, че числото на тѣзи, които сж били обектъ на репресии надминава въ всѣки случай единъ милионъ. Поляковъ продължи, че съветски историци възнамѣряватъ да оточнятъ презъ идващитъ години числото на омъртвенитъ. Историкътъ Димитри Желестовъ заяви, че тѣзи числа интересуватъ много по-вече съветскитъ граждани, отколкото хората въ чужбина.

Желаемъ да допълнимъ твърдението на историка Желестовъ, че освенъ съветскитъ граждани, и всички българи горятъ да узнаятъ истината. Необходимо ли е да напомняме, че "Голѣмиятъ вождъ", "съвестъта" на българската ком-партия, бѣ единъ отъ най-преданнитъ послушници на Сталинъ и изпратенъ въ България да следва стѣпкитъ му? **

Наталия К о с т о в а

И ТА М Ъ Ж И В Ъ Я Т Ъ Б Ъ Л Г А Р И

Единъ фактъ привлече вниманието ми: въ общественитѣ библиотеки на Западна Европа има доста книги отъ съветски автори за сѣдбата на българитѣ въ Бесарабия. Ето нѣкои заглавия: "Преселването на българитѣ въ Южна Бесарабия презъ 1828-1829 година" отъ И. Мещерюкъ, издадена презъ 1965 година. "Бесарабскитѣ българи въ Октомврийската революция и гражданската война" - отъ проф. М. Диханъ, издадена презъ 1971 година, "Самарското знаме" - отъ М. Горбановъ, издадено презъ 1970 г. "Миналото и настоящето на гагаузката жена" отъ С. Куругло и М. Филиманова, издадена презъ 1976 г., "България - моя родна сестра" - отъ Д. Мельцевъ и П. Савачкинъ, издадена презъ 1973 г., "Дай ръка, другарю!" отъ А. Бачинский и М. Диханъ презъ 1965 г.

"Нека напомнимъ", чета въ книгата на историка Мещерюкъ "Преселването на българитѣ въ Южна Бесарабия - 1828/29", "че въ състава на населението на Съветския Съюзъ днесъ се наброяватъ около половинъ милионъ българи и гагаузи, потомци на нѣкогашнитѣ изселници отъ България и заселили се въ Бесарабия въ втората половина на XVIII вѣкъ и първата половина на XIX вѣкъ".

Преселването на българитѣ и гагаузитѣ започва следъ завършването на руско-турската война отъ 1769-1774 година. Тогава въ областта Буджакъ на нѣкогашната Бесарабска губерния сѣ заселили около 2000 души. По-късно това става практика на рускитѣ власти и следъ всѣка руско-турска война тѣ сами организирватъ преселването на десетки и стотици хиляди българи. Така, следъ войната 1806-1812 г., пакъ въ областта Буджакъ сѣ установили не 2000 души, а вече цѣли 3000 семейства. Най-голъмо преселване на българи, около 530,000 (!) души става следъ войната 1828-1829 година. Тѣзи преселници, се смѣта днесъ, сѣ дали облика на съвременното българско население въ

тѣзи области. Разбира се, преселванията продължаватъ и следъ войнитѣ 1853-1856 г. и 1877-78 година, та дори и по-късно.

Последователнитѣ преселвания въ Русия, организирани отъ самитѣ руски власти се превръщатъ въ такова крупно явление въ живота на българитѣ презъ миналия вѣкъ, че то кара Георги Сава Раковски до изрече пророческитѣ думи: "Пазете се отъ Русия! Руситѣ ще обезлюдятъ земята ни, ще я заграбятъ и ще я претопятъ: българитѣ нѣматъ по-опасенъ врагъ отъ руситѣ!"

Впрочемъ, защо следъ войната 1828/29 година трѣгватъ огромни маси българи къмъ непознати и чужди земи?

По време на руско-турската война 1828/29 година българското национално съзнание било вече подготвено за борба за освобождение отъ турско иго. Руско-турскитѣ войни подхранвали надеждата, че Русия ще помогне въ борбата срещу султанската власт. Сърбия, Влахия, Молдавия, Гърция сѣ били вече освободени. Мълвата, че българи, преселени по-рано въ Русия се готвятъ за война срещу Турция усилвала вѣрата на българското население въ скорошно освобождение. Историцитѣ Гурбановъ и Мещерюкъ отбелѣзватъ, че ако Русия е пожелала да подкрепи българското национално освободително движение, то българитѣ по това време сѣ били въ състояние да се освободятъ отъ турското иго. Но, царското правителство не искало да допусне развитието на самостоятелно освободително българско движение. Затова то използвало готовността на българското население за борба съ турцитѣ само въ рамкитѣ на своитѣ собствени интереси, но безъ да дава каквато и да било подкрепа за развитието на национално освободително движение.

Въ края на 1829 г. се вижда, че и този пътъ Русия нѣма да постигне желаната решителна победа надъ Турция. И когато презъ септем-

ври 1829 г. се сключва така наречения Одрински мирен договор между воюващите страни, руското командване, използвайки опита от предните военни кампании, предложило да се включи специална клауза в защита на онџи българи, които се боели, че турските власти ще ги преследват за проявените симпатии към Русия. Във тази клауза на мирния договор се отбелязва, че "ще сѝ амнистирани всички лица, независимо коя от участващите страни лицето е подкрепяло по време на войната... Тѝзи лица не ще сѝ обезпокоявани за предишните имъ постѝпки, нито преследвани." Сѝщият договор позволявалъ на българите въ продължение на осемнадесет месеца да продаватъ своето имущество и сѝ цѝлитъ си семейства да се преселватъ въ другата страна - т.е. въ Русия. По такѝвъ начинъ Русия е уредила юридическата база за желаното отъ нея масово преселване на българи.

Най-напредъ тя дава "убежище" и "подкрепа" на онџи българи, които показали симпатии къмъ нея по време на войната. Тѝ получавали право да последватъ руските войски при тѝхното оттегляне при условие, че положатъ клетва: "да бѝдатъ достойни славни синове на Русия, и знаейки мѝстоположението, обичаитѝ и състоянието на турските земи... да действуватъ въ полза на руското правителство, не щадейки живота си до последна капка кръвъ." Българите, които приели да положатъ тази клетва, трѝгнали къмъ Бесарабия. Въ очитѝ на останалото население тѝ "трѝгнали" подѝ специалната "грижа" и "защита" отъ страна на руските власти.

На второ мѝсто е идвало въобще населението отъ източните краища на България. Организирайки неговото изселване, Русия е смѝтала, че отслабва турската отбрана въ този районъ и по такѝвъ начинъ отслабва вътрешно и Турция. Така, както това население, запазвайки враждебните си чувства къмъ Турция, дори и изселено въ Русия, е щѝло да остане полезенъ източникъ за попълване състава на руската армия въ бѝдещите ѝ войни сѝ Турция. Въ това време рускиятъ императоръ Николай I издава указъ, сѝ който обявява руска-

та армия за "спасителка на народитѝ" и приканва руските войници да протегнатъ "дружелюбна ръка на едновѝрцитѝ".

На българите отъ Източна България сѝ се възлагали и други надежди. За руската търговска флота сѝ били нуждни добри моряци и корабостроители. Тогавашниятъ новоросийски и бесарабски генераленъ губернаторъ Воронцовъ предлага тѝ да се набератъ измежду жителите на източна България. Къмъ това се добавя сѝщо и нуждата отъ "толкова трудолюбиви хора, наши едновѝрци" - както обяснява рускиятъ генералъ Кумани - земедѝлци, скотовѝдци, лозари, които да култивиратъ бесарабската областъ, която иначе може да "остане вѝчно пустиня". Трѝгнали "емисари" да набиратъ преселниците. Тѝ предлагали отъ името на императоръ Николай I много "привилегии" - освобождение отъ данѝци, безплатна земя - по 60 десетини (една десетина = около 10 декара) на семейство, обезщетение за загубените въ България движими и недвижими имоти, парични помощи. Оспразнили се много селища въ източна България - Созополъ, Малко Търново, Котелъ, Сливенъ, Карнобатъ, Ямболъ, Айтосъ, Карабунаръ и още много, много други. Опустѝли не само махали, но и цѝли градове.

Месеци наредъ се нижели безчислени обози отъ българи по пѝтищата къмъ Дунава, Влашко, та до Бесарабия. Други, които не могли да трѝгнатъ по суша, натоварени на военни и търговски кораби се отправили отъ Варна и Созополъ къмъ Одеса. Не се минали и нѝколко месеца и всички карантини въ Одеса, Акерманъ, Керчь, Феодосия, Севастополъ и Измаилъ се напълнили.

Както при набирането, така и при посрещането въ карантинните лагери руските власти полагали особени усилия, за да внушатъ на българските преселници колко голѝми сѝ "грижитѝ", "вниманието" и "покровителството" на руското правителство. Върху тѝзи термини по-късно тѝ разчитали да изградятъ и укрепватъ авторитета на Русия на Балканите.

Пристигналите въ карантинните лагери българи били разпредѝляни на малки групи, а бараките имъ

поставяни на значително разстояние една от друга, за да се въведе по-строг режим и "да не възникват недоволства". Към лагеритъ били изискани и допълнителни военни подкрепления. Така напимеръ въ Сапуновската застава край Одеса - една от най-известнитъ, пристигнало допълнение отъ триста казаци. Съ това се осигурило българитъ да бждатъ поставени подъ наблюдение не само въ лагера, но и при всѣко движение извънъ него. При всѣко излизане тѣ сж искали специално разрешение и сж се движели подъ конвой. Специаленъ "попечителски комитетъ" уреждалъ преселницитъ на постоянно мѣстожителство. Животътъ въ лагеритъ билъ труденъ и мизеренъ. Раздѣлянето на фамилиитъ на малки групи, строгитъ полицейски режимъ, недостатъчната храна, липсата на вода, невъзможността да бждатъ обмѣнени носенитъ турски лири, както и тормоза отъ мѣстнитъ власти, за да не започнатъ работа българскитъ занаятчии и търговци, поставили преселницитъ въ невъзможни условия за животъ. Развили се масови епидемии и болѣсти, високата смъртностъ всрѣдъ хората и добитъкъ ги съсипали до крайностъ.

Българитъ недоволствували открито и искали да се завърнатъ обратно въ поробената имъ родина.

Всичко това обричало на неуспѣхъ целитъ, които руското царско правителство търсело да постигне чрезъ преселването на хилядитъ маси българи. Тогава, за да се запази "авторитетъ" и осигури подчинение, по нареждане на генералъ-губернатора Воронцевъ, трѣбвало да се намърятъ българи отъ по-старитъ заселници, които да иматъ довѣрието на рускитъ власти и това на своитъ съотечественици. Минали месеци, докато се откриятъ лица като Петъръ Ганчевъ и Петъръ Димовъ, които приели да изпълнятъ "особенитъ поръчения" на рускитъ власти. Отъ една страна тѣ трѣбвало да улавятъ настроята у българитъ и да изпълняватъ задачи въ "полза на съотечественицитъ", а отъ друга - заедно съ рускитъ чиновници да настояватъ за търпение и да обещаваатъ, че всичко ще се оправи. Тѣзи мърки не показали особенъ успѣхъ и се започнало

прехвърлянето на българитъ преселници по пустиннитъ степи на Буджакъ въ Бесарабската губерния. То се оказало по-трудно отколкото превозването имъ отъ България. Българитъ отказвали да се заселватъ по тѣзи диви и пусти мѣста. Група българи, които били изпратени въ село Нерушай, заявили, че предъ това, което виждатъ, предпочитатъ да се хвърлятъ въ морето. За българитъ станало ясно, че завинаги и напразно сж напуснали роднитъ мѣста, тучнитъ пасбища, ниви и градини. Надеждитъ да намърятъ спокоенъ животъ, безъ тежки данъци, безъ убийства и заплахи, били напразни. Руситъ, макаръ и близки по езикъ и вѣра, сж се показали твърде далечни по нрави, обичаи и мисли. Тѣзи страшни приживѣвания сж описани отъ Владимиръ Дяковичъ, самъ българинъ, завърналъ се отъ Бесарабия, въ книгата "Българитъ отъ Бесарабия", печатана въ София презъ 1930 г.: ... "когато прокуденитъ българи навлѣзоха въ чуждия и пустъ Буджакъ, предъ взора имъ се простря на ширъ и длъжъ една обширна, безлесна и безводна степъ, обрасла съ гъсти, високи бурени и трънаци, задушена и нагорешена отъ южното слънце атмосфера, напоена отъ смрадъ и маларични изпарения, що многобройнитъ плесенясали блата разнасяли навредъ. Денемъ жабна музика огласяла простора, а презъ тихитъ ноци орляци бухали отъ пуститъ татарски колиби бухали своитъ проклетия... И бежанцитъ като преглътнали сълзитъ и затаили въ джното на душата си тжгата за райскитъ балкани, запретнали ржкави, прекръстили се и се заловили за работа - упорита, безспирна, деноношна."

Така започва животътъ на българитъ въ Бесарабия. Тѣ образували 224 селища-колонии въ Южна Бесарабия и Новорусия, наречена "Нова България".

Днесъ потомцитъ на тѣзи българи живѣятъ на компактни маси въ Чимишлийски, Чадила-Лунский и Вулканишки райони на Молдавия, въ придунавскитъ райони на Одеска областъ, въ приазовскитъ райони на Запорожката областъ, въ Узбекската и Казахска републики, както и въ други краища на Съветския Съюзъ. **

Голямо отличие за д-ръ Иванъ Дочевъ

Преди 40 години въ Европа-Германия, се формираха Организацията на Анти-Болшевишкия Блок на Народитѣ и Свѣтовната Анти-Комунистическа Лига. Първата съ центъръ Мюнхенъ - Германия и втората съ центъръ Тайпей - Тайванъ. Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣ единъ отъ съснователитѣ на тѣзи организации и активно работи въ тѣхъ въ продължение на 40 години като подпредседателъ на Централния Комитетъ на А.Б.Н. и петнадесетъ години като председателъ на Организацията въ Америка. За неговата дейностъ и заслуги, на свѣтовната конференция на Анти-Комунистическата Лига, която се състоя презъ августъ 1987 година въ Тайпей, д-ръ Дочевъ бѣ удостоенъ съ висока награда. Тѣй като той не присѣтствува на конференцията въ Тайпей, наградата му бѣ връчена, по пълномощно, на тържеството по случай седемдесетъ и деветата годишнина отъ основаването на Националната Китайска Република, която се състоя на 10 октомврий 1987 година въ Ню Йоркъ.

Това е голяма честь за д-ръ Дочевъ и Б.Н.Ф.

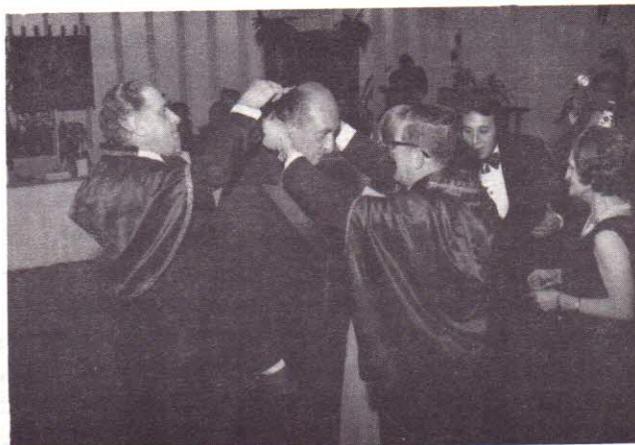

Новъ клонъ на Б.Н.Ф. въ Сао Пауло - Бразилия

На 6 декемврий 1987 г. клона на БНФ. въ Рио де Жанейро е отпразднувалъ една година отъ основаването му. Присѣтствуваха голѣмъ брой наши емигранти. Председателътъ на клона г-нь Наско Бочевъ е произнесълъ възторжено слово. Клона развива отлична дейностъ и неговиятъ председателъ заслужава похвала.

Съ съдействието на председателя на Клона на БНФ въ Рио де Жанейро, Бразилия г-нь Наско Бочевъ /снимката въ лѣво/ се образува клонъ на БНФ въ Сао Пауло, Бразилия подъ председателството на д-ръ Илия Поповъ. Председателътъ на новия клонъ на БНФ въ Сао Пауло д-ръ Поповъ е най-високо уважаванъ отъ цялокупната българска еми-

грация въ града и се ползува съ голѣмъ авторитетъ предъ властитѣ. Той е допринесълъ извънредно много за икономиката на областта, за което бѣ награденъ съ Златенъ Медаль, връченъ при официална церемония отъ Губернатора на Областта на 3 ноемврий 1987 година. /Снимката отъ дѣсно - моментъ когато Губернаторътъ връчва ордена на д-ръ Поповъ/. Голѣмо число български емигранти въ Сао Пауло и околността влѣзоха въ редоветъ на БНФ и съ положителностъ може да се очаква много активна дейностъ. Ние поздравяваме д-ръ Поповъ съ неговата нова длѣжностъ въ редоветъ на БНФ и пожелаваме на нашитѣ събратя въ борбата за свобода отъ Бразилия най-голями успѣхи.

ХРОНИКА

Новини от Родината

Няма плодове, няма зеленчуци: и тази година ще има /може би/ 68,860 тона домати ПО-МАЛКО отъ заплануванитъ пиперъ: 44,200 тона ПО-МАЛКО, лукъ: 15,600 тона, ябълки: 77,300 тона, картофи: 61,300 тона, все ПО-МАЛКО. За една петилътка зеленчуковитъ площи сж намалъли съ 156 хил. декара. ВНОСА на консерви отъ зеленъ грахъ, картофи, фасулъ, лукъ, зеле и пр. е въ "сто-тици хиляди тонове".

Погледъ, 28 септемврий 1987 г.

"... Забравихме какво е това чесънь, зеленъ фасулъ, бамя ...": Кириль Пастировъ, зам. председателъ на И.К. на Р.Н.С. въ Ботевградски районъ, София.

Раб. Дъло, 29 августъ 1987 г.

Леща, фасулъ, чесънь, лукъ, бамя, зеленъ фасулъ: сега къмъ списъка на дефицитнитъ стоки се прибави и олиото! Няма олио! Нито въ магазинитъ, нито въ складоветъ, нито въ фабрицитъ. Причината? Споредъ баснитъ на отговорницитъ нямало олио понеже гражданството ей така изведажъ се втурнало по магазинитъ и го изкупило. Кюстендилъ напримъръ презъ августъ т.г. не е получилъ нито една бутилка олио. Горкото ни стопанство: въ други страни този който иска да купи продукти въ голъми количества получава отстъпка отъ цената и му се доставя безплатно въ къщи. Тия отъ насъ, които сега сме на възраст, помнимъ че така бѣше и въ старата "монархо - фашистка" България!

Погледъ, 12 октомврий 1987 г.

Няма захаръ! Завода "Коста Златарева" въ Долна Митрополия, Ловешко, предвижда загуби отъ 15 милиона лева. При планъ отъ 480 хиляди тона захарно цвекло се очакватъ около 160 хиляди тона: Въ Горна Орховица е сяжото: вмѣсто 280 х. тона се очакватъ 120 хиляди и то съ много долно качество. Напримъръ въ захарния заводъ до сега тамъ отъ 45 ХИЛЯДИ тона преработено цвекло сж получени само 1,790 тона захаръ, "незапомнено ниско количество въ досегашната практика на завода."

Отечественъ Фронтъ, 16 окт. 1987 г.

Земята още ражда, но няма кой да обере плода: до срѣдата на октомврий т.г. имаше неприбрана земеделска продукция отъ надъ 2,500,000 тона! Ябълки и грозде надъ 400,000 тона, зеленчуци, домати, пиперъ, картофи, лукъ надъ 200,000 тона. Повечето отъ тѣхъ вече сж осланени.

Народна младежъ, 14 окт. 1987 г.

Бѣло саламурено сирене, агнешко мѣсо, овчо кисело мѣко, вълна... Споредъ предвижданията на експертитъ България въ много скоро време ще остане безъ тѣхъ. Само тази година овцетъ сж намалъли съ половинъ милионъ и страната вече ВНАСЯ надъ 2,000 тона тънкорунна вълна годишно.

Кооперативно село, 2 октомврий 1987 г.

Студенитъ дни започнаха и съ тѣхъ пристигна и порѣдниятъ режимъ за ограничаване на електрическата енергия. Отъ 15 окт. 1987 до 15 априль 1988 г. предѣлната мощностъ за всѣко домакинство се ограничава до 500 вата /петъ крушки по 100 вата/ отъ 9 до 11 ч., отъ 15 до 17 ч., и отъ 20 до 21 ч. въ Ленински, Благоевски, Ботевски и Кремиковски райони въ столицата и въ Банкя, въ другитъ райони - други часове на ограничение. При нарушение се прави предупреждение. при повторна констатация се прекъсва токътъ за три денонощия. А разправятъ, че България изнасяла електрическа енергия за Гърция и Румъния! Колко ли лагеристи, трудоваци и невинни български работници си оставиха коститъ по всевъзможнитъ Т.Е.Ц., ВЕЦ, Баташки водносиловъ пѣтъ и какви ли не забатачени приумици на комунизма за да се стигне до лѣто Господне 1988-мо и въ страната да няма електричество!...

Работническо дѣло, 14 окт. 1987 г.

Само въ Коларовския районъ въ София презъ последнитъ шестъ мѣсци е имало 18 САМОУБИЙСТВА на младежи отъ 15 до 18½ годишна възраст

Отечество, 28 юлий 1987 г.

Половината отъ престѣпленията въ България сж дѣло на младежи и хора подъ 30 г. възраст.

Народна младежъ, 4 септ. 1987 г.

1,400 младежи и девойки отъ София сж отказали да заминатъ на бригада. Въ това число влизатъ 80% отъ ВСИЧКИ комсомолци на английската гимназия /най-вѣрнитъ чедата на режима/.

Работническо дѣло, 19 августъ 1987 г.

Back Seat for Glasnost Amid Bulgarian Drive

By HENRY KAMM
Special to The New York Times

АМЕРИКАНСКАТА ПРЕСА ЗА БЪЛГАРИЯ

Подъ заглавие "Гласност на заден план", Хенри Камъ пише в Ню Йорк Таймс от 3 окт. 1987 (предаваме извадки б.р.):

"Значителни административни и економически промени ся започнати в тази ортодоксална комунистическа страна, но гласността, която придружава този процес в СССР, е изостанала много назад.

Един комунист, амбасадор, коментира, че е много по-лесно за един нов лидер да предприеме "гласност", защото той по-лесно може да говори за грешките на предшествениците си. Т. Живков оглавява БКП от 1954 година и до днес!

При оповестяването на своя план за преустройство на 28 юлий т.г., Т. Живков призна груби грешки направени от страна на партията. Той каза, че тя е упражнявала "неограничена власт" в някои области и е превзела функциите на властта. Това е довело до всемогъщество на партийни групи и функционери.

Съ наредба на Политбюро се премахва "култа към личността", независимо от ранга на лицето. Преустановява се установената до сега практика на излагане портретите на проминентни лица и членове на партията и държавното ръководство. Смято се отнася и за портрети на съветски партийни лидери. Непосредствено след наредбите, статуята на Живков в родното му място Плевен е изчезнала веднага."

НОВИЯ ВОДАЧЪ

- Ти Вуте знаеш ли защо Гробокопачовъ има такова лъже на главата?
- Е, па отъ непрекъснато лъже, че ще се разоржава и ГЪЛЪБЧЕТО НА МИРА го нащъкало...

70 ГОДИНИ

ГОЛЪМА АНТИ-СЪВЕТСКА ДЕМОНСТРАЦИЯ ВЪ НЮ ЙОРКЪ ПО СЛУЧАЙ 70 ГОДИНИ ОТЪ РЕВОЛЮЦИЯТА ВЪ РУСИЯ

По инициатива на един специален комитет на АБН, комитета на Поробените народи, БНФ и други организации, бѣ подготвена и се състоя на 7-ми ноемврий 1987 г. голѣма демонстрация предъ съветското Консулство в Ню Йорк, в знак на протест по случай 70 години отъ комунистическата революция в Русия. Значително множество емигранти отъ всички националности взеха участие в демонстрацията съ плакати и знамена на поробените народи. Главен говорител бѣше г-жа Слава Стетско, председател на АБН.

Борбата за свобода нѣма да стихне, докато всички поробени народи не възвратятъ независимостта си. В тази БОРБА БНФ винаги ще бѣде в първите редици.

ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА "БОРБА" СЕ ПОЛУЧИХА СЪОБЩЕНИЯ ЗА ПОЧИНАЛИ ДАЛЕЧЪ ОТЪ РОДЕНЪ КРАЙ НАШИ СЪНАРОДНИЦИ

Александър Петров, дългогодишен национален емигрант, активен борец против комунизма. Починал на 24.8.1986 в Грац - Австрия.

Панайот Попов, адвокат и публицист, активен борец против комунизма. Починал на 23.8.1987 на 85 годишна възраст в Чикаго, САЩ.

Любомир Иванов, изтъкнат национален емигрант и борец против комунизма. Починал 31.10.1987 в Ню Йорк, САЩ.

Борис К. Динковски, род. 1920 г. в село Градец, Видинско, избягва 1951 г. в Югославия, след това се установява в Париж, Франция, където почива на 12.9.1987

Борис Пачеджиев, активен борец против комунизма и дългогодишен сътрудник на БФС, е починал в Лондон.

Б.Н.Ф. изказва най-искрени съболезнования на близките на починалите. Бог да ги прости и вѣчна да бѣде паметта им!

Founder: Dr. Ivan Docheff
† Editor: Dr. George Paprikoff
P.O. Box 46250 CHICAGO
Ill. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y. 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА СЕ ПОЛУЧИХА

СЛЕДНИТЪ КНИГИ И СПИСАНИЯ:

"Македонска трибуна" бр. 3001-3007, издание на М.П.О.

АБН кореспонденцъ, № 4 юлий-августъ 1987

"Балканска дума" № 47, 48, социално анархистически и революционен вестникъ.

"Изтокъ", периодично списание, авг. 1987, бр. 28

"Анархо-комунистическа революция", септ. 1987, бр. трети.

"The Bulletin of the Association for Croation Studies" № 15 и № 16.

"Свободно земеделско знаме", органъ на БЗНС - Дим. Гичевъ, бр. 59/60, юний 1987.

"Новини" - периодично издание на българо-културната просвѣтна организация въ Австрия, бр. 1. № 117

"Свобода", брой 111 - 112, издание на БНФ - Торонто, Канада

☆☆☆

Н О В И К Н И Г И

The Mac Gahan American. Bulgarian foundation - News Letter, Vol VII, Nov 1987.

"Трънена корона", управлението на царъ Борисъ 1918-1943 отъ Стефанъ Груевъ, издание на Madison Books, Lanham, MD, USA, 1987, 411 стр. на английски, цена \$ 23.95

На българския читателъ неминуемо ще направи впечатление обективността, съ която автора е разгледалъ периода отъ 1918 до 1943 подъ скиптъра на Царъ Борисъ III. Въ една млада държава, току-що излъзла отъ катастрофата на Първата Свѣтовна Война, кипяща въ политически борби, минала презъ нѣколко преврата, изправена предъ всеоб-

хващащи свѣтовни катаклизми, протича живота на Борисъ III, изпълненъ съ разочарования и постижения. Обективно и живо сж дадени слабоститъ и силата на неговия характеръ, както и на министритъ по негово време - Стамболийски, Цанковъ, Кьосеивановъ, Филовъ.

Тази книга, написана на увличашъ английски езикъ запълва една празнина въ отнасящата се за България литература.

"Емигрантска библиотека", излъзнаха 1, 2, и 3 книжка съ илюстровани вицове, - цена по 5 долара за всѣки брой. Книгоиздателство D. Zagorsky - P.O.Box 2836 La Mesa California 92044 (0720) USA

С ъ о б щ е н и е

отъ управителния Съветъ на Б.Н.Ф.

Излиза отъ печатъ въ отдѣлна книга разширената политическа и идеологична програма на нашата организация подъ името: "Ние и утрешна свободна България". - Тази важна и настолна книга, която бѣ печатана за разглеждане въ "Борба" е отъ особенъ интересъ сега когато выпросътъ за комунистическа алтернатива е ясно поставенъ въ Родината.

За да се даде възможность на всѣки родолюбивъ българинъ да си я набави и изпрати на свои познати, приятели и съмишленици въ България - цената и е само петъ долара. Известни количества отъ книгата ще се продаватъ отъ нашитъ клонове въ всички свободни страни. Онѣзи отъ нашитъ читатели, които желаятъ да си я набавятъ да се отнесатъ до адресъ: B.N.F. P.O.Box - 3795 Santa Barbara, CALIFORNIA 93130 USA